

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Aklbaba

— Vatandaş, partilerin vaatlerini yerine getirmeyişinden şikâyetçi. —
Vatandaş — Hangi yüzle benden oy isteyeceksin?..

Vasıtanıza ve yolunuza en uygun lâstik Fisk çeşidi arasındadır!

Fisk, piyasanın en yumuşak lâstiğidir.
Sarsıntıları önler, rahat bir yolculuk sağlar.
Fisk, piyasanın en sağlam lâstiğidir.
Terkibinde bulunan Poli-B maddesi sayesinde
çelik gibi bir sağlamlık kazanmıştır.
Fisk, piyasanın uzun yola en elverişli, ağır yüke
en dayanıklı lâstiğidir.
Fisk, piyasanın fren emniyetini en iyi sağlayan
lâstiğidir.
Fisk, savrulmayı ve kaymayı önler.

FISK sağlam Yumusak

(Manajans : 2452 — 143)

AKBABA

Yıl: 47 Cilt: 17 Sayı: 37 * Kurucusu: Yusuf Ziya ORTAÇ * 3 Eylül 1969

Dananın kuyruğu kimin elinde?

MEBUSLARIMIZ gücenmesinler ama memlekette mebusluk, itibarından bir hayli şey yitirmiştir. Aklbaşında, dengesi yerinde ve mesleğinde başarılı vatandaşlardan hiçbirisi milletvekili olmaya özenmiyor. Nerede müşterisiz doktor, sinek avlayan avukat, beceriksiz mühendis, müflis tüccar, fırsatçı müteahhit varsa:

— Kapağı Parlâmentoya atayım, sonrası Allah kerim.. diye politika ya özeniyor.

Vatandaş bıkkın, seçmen bezgin.. Köylü için mebus demek, arada sırada gelip köy kahvesinde nutuk atan, ağzı lâl yapan, kendi çıkarı için hal-hatır soran, bir garip şehirli demek.

Buna rağmen büyük bir gürültü patırtı var! Ne o? 12 Ekimde genel seçimler yapılacak. Milyonlar dönüyor ortada... Demeçler, nutuklar, anketler, toplantılar, kulis, mücadele... Mebus heveslileri, Birlik Partisinde 1500, Halk Partisinde 3.000, ve Adalet Partisinde 5.000 lira vererek aday adayı olabiliyor.

Demek ki bu kadar parayı vermeyecek vatandaşın mebus adayı olma imkânı yok. Ne kadar akıllı fikirli olsa, ağızla kuş tutsa, partiye başvurduğu zaman alacağı ilk cevap:

— Paraları görelim!

Ama bitmiyor ki bu kadarla...

12 Ekim seçimleri için, her siyasi parti, adaylarını vatandaşın sunar. Vatandaşın yapacağı iş, kendisine sunulan oy pusulasındaki isimleri sandığa atmaktır. Yani vatandaşın önce siyasi partiler seçiyorlar birtakım adamları ve vatandaşın yapacağı birtek iş kalıyor:

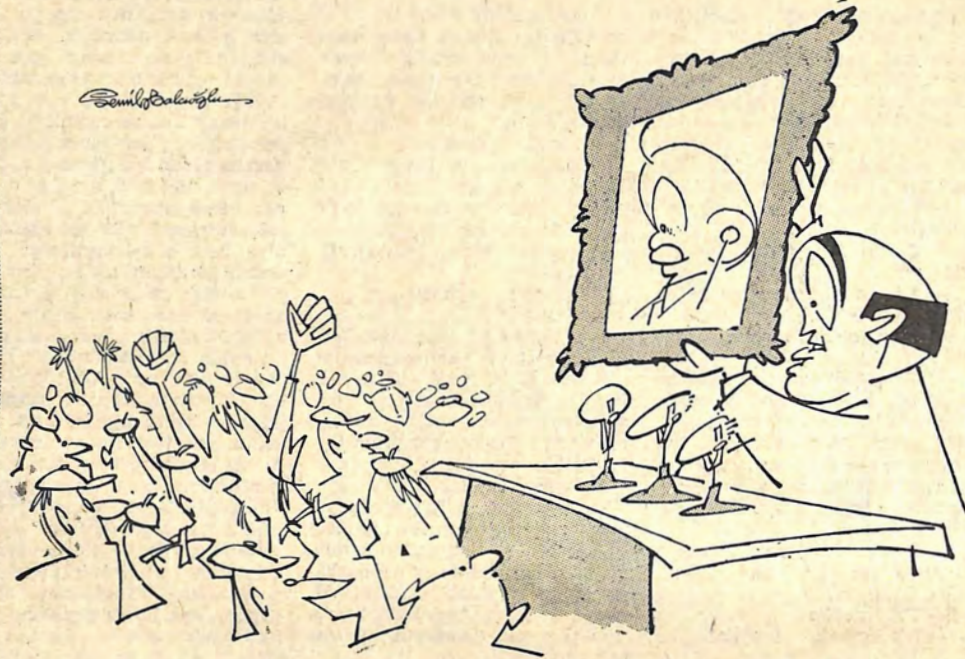
Listelerde bulunan birtakım isimleri sandığa atmak...

Peki... Listelerde bulunan isimleri partiler nasıl seçiyorlar?

İşte meselenin püf noktası budur.

Her partiye kayıtlı ön seçmenler, o partinin adaylarını seçerler. Diyelim ki Gebze'de veya Çekmece'de veya Hakkâri'nin Çukurca ilçesinde, onu da beğenmezseniz memleketin daha ötesinde bir yerde AP. veya başka bir parti ön seçim yapacak. Ön seçimi yapacak partili delegeler toplanır... Ben diyeyim, on kişi, siz deyin onbeş kişi, daha cömert biri

— Demirel: «Kimse kendisi için oy istemeyecek» dedi. —

YAZISIZ

desin yirmibeş kişi, paraları verip aday adayı olmuş üç-beş politikacı arasından birisini seçer.

Ve bu iş orada biter.

Siyasi partilerin mebus adaylarını seçenler koca Türkiye'de 10-15 bin kişidir; daha bol keseden atmak isterseniz buna 25 bin kişi diyebilirsiniz...

İşte 33 milyonlu bir ülkede milli irade böyle tecelli ediyor, Parlâmentonun yolunu tutanlar, iktidar kol-tuğuna oturanlar, bu usullerle sandalyeye alt taraflarını dayayıp:

— Biz sandıktan çıktık.. diyorlar.

Sevgili AKBABA okurları, siz bu satırları okuduğunuz gün herhalde ön seçimler de bitmiş olacak, partilerin listeleri düzenlenmiş bulunacak... Ondan sonrası hikâyesidir artık. Milyonlarca vatandaşın düşen iş, yirmibin ön seçmenin seçtiği listeleri gidip sandığa atmaktır.

Türkçe'de:

«— Dananın kuyruğu kopacak..» diye bir söz vardır. Bizim saf seçmenimiz dananın kuyruğu 12 Ekimde kopacak diye bekleyedursun, dananın kuyruğu çoktan kopmuş, partilerin listeleri lokanta listesi gibi hazırlanmış, müşterinin önüne sürülmüştür. Bir lokantada müşteri nasıl açtı ne yapmışsa yemek zorunda kalırsa, seçmen de siyasi partilerin listesinde ne varsa iyi veya kötü sandığa atmak zorundadır.

Velhasılı dananın kuyruğu çoktan seçmenin elinde kalmıştır.

Ve gerçekte onbeş-yirmi bin kişinin hazırladığı listelerdeki isimler Parlâmentonun yolunu tutmuşlardır şimdiden...

Peki sonra ne olur devran?

Sonra ne olacağını bilmek için ne Gürül Bacı olmaya lüzum var, ne de Zati Sungur... Dört yıl önce Parlâ-

mentoda neler olmuşsa, önümüzdeki dört yıl içinde aynı şeyler olacak... Gürültü patırtı.. zaman zaman kavgalı dövüş.. bol miktarda nutuk.. devamsızlık.. siyasi kulis.. ve itiş kakış... Müsterisiz doktor, müflis tüccar, fırsatçı müteahhit, beceriksiz mühendis, kabiliyetsiz avukat ve ne kadar okul kaçkını fırsatçı varsa politikacı...

Olur mu böyle?

Olmadığı, olmayacağı görüldüğü ama, avuntu işte... Gazetelerde yayınlanan parti listelerindeki aday adaylarına baktıkça insan Diyojen'i anıyor ister-istemcz... Hani gündüz vakitinde fenerle dolaşıyordu Diyojen:

— Bir adam arıyorum.. diye. Bizim partilerin aday adayları arasında fenerle değil projektörle arasanız kaç adam bulabilirsiniz ki?

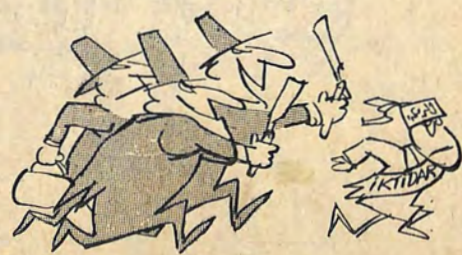
AKBABA

ÜMMETÇİLER...

HÜRMETÇİLER...

SÜNNETÇİLER!..

Biz de MUZAFFER İZGÜ gidiyoruz

HESAPLAR, kitaplar, ince iş-
ler, kalın işler...

— Hadi bakalım, bir de biz Ay'a gidelim, dedik. Gidelim de, dünyanın ağız bir karış açık kal-sın.

Dedik amma, bizim memleket Amerika değil ki, çalışsın, çabalarsın, tam uçağın zaman bir de bakarsın ki binbir zorluk. Onun için biz bu işin hele bir huku-ki yönlerini danışalım, ondan sonra çalışmalarımıza hız veri-riz, dedik. İlk iş, çıktık bizim ka-rakolun komiserinin karşısına:

— Efendim, dedik, biz Ay'a gi-deceğiz.

— Gidin ulan, dedi, bana ne-si?

— Emniyet bakımından ne gi-bi sakıncaları olabilir; formali-te, şu bu, onları sormaya gel-dik.

— Vay, dedi komiser kıza kı-za, böyle basit sünepe işler için heç rahatsız edilir mi gomiser-lik? Amma yine de deyim, her şey olur, otomofil çarpar, otopo-sun altında galırsınız, sona cüz-damınızı çarptırırsınız.

Arkadaşım:

— Efendim ne arar uzayda o-tobüs, otomobil? dedi.

— Ne dedin?

— Uzay dedim.

— N'edeceksiniz uzayda?

— Ay'a gideceğiz.

— Ben de yaya anlamışım. De-mek siz Ay'a gideceksiniz heh?

— Evet, onu danışmaya gel-dik, bir sakınca falan var mı di-ye?

— Akıllı raporunuz var mı?

— Deli raporumuz yok efen-dim, dedim.

— Ne iş dutarsınız siz?

— Ben kimya işleriyle, arkada-şım da fizik işleriyle uğraşır.

— Ben anlamam öyle şeyden, şöyle belli bi işiniz var mı? Gar-sonluk, tenekecilik, duvarcılık gi-bi?

— Mühendisiz biz...

— Haa!.. Demek böyle sakat işlerin de mühendisliği oluyor-muş. Ee, nasıl gideceksiniz baka-lım Ay'a, teyyareyinen mi, deli-gopternen mi?

— Füzeyle efendim.

— Kim yaptı bu füzoyu?

— Biz yapacağız.

— Ha siz yapacaksınız! Böyle baktan sepet işlerden uğraşaca-ğınza, daha akıllıca işlerden uğ-raşsanız ya?

— Efendim, memleketin şanı şerefli...

— N'olmuş ki memleketin şa-nına şerefine? Her memlekette olur bazen iki tane odalar bir-liği başkanı. Daha eyi ya, biri yorulunca öteki, öteki yorulun-ca beriki nöbetleşe çalışırlar. Öy-le değil mi?

— Öyle efendim!

— Bakın, ayıp ha, ilerde ya-par da Ay'a giderseniz bile öyle şan şeref lafı etmeyin, sona diün-ya bizi yüzüstülikle, görmemişlik-le damgalar. Sona, sakın ola ki, oraya gedince Amerikan bayra-ğını yerinden sökmeyin, ayıp ol-lur müfettişliğimize.

— Biz zaten Ay'ın başka tara-fına ineceğiz efendim.

— Ha ha öyle edin, başka ye-re enin. Nenize gerek, ne şamın şeker, ne arabin yüzü. Goca Ay'da yer mi yok? Vallaha bakın hakkım galır ha, Ay'a giderken bu füze işinde Gomiser Halid'in de emekleri geçti demezseniz,

çok darılırm size... Şimdi gar-deşim ben deyim size, siz bi ke-re yurt dışına çıkıyorsunuz sayı-lır. Ganuna göre ister doğuya get ister batıya, ister guzeye get ister güneye, istersen de fırla ha-vaya çık, hepsi bi hesap yurt dı-şına çıkmak demektir. Bi kere vergisini isteriz. Sonra, size pa-saport versek bile, Ay'ın burada elçiliği olmadığı için vize işiniz n'olacak? Talebe fonundan gön-dersek, işçi fonundan göndersek, akraba fonundan göndersek, hep-si dert... He sahi, sizin Ay'da bi akrababınız olacaktı, o bi mektup salacaktı, gelsinler akrabalarım diye, işler çok kolaylaşırdı ya... Sonra gardeşim, siz bu füze de-yi, bi sürü malzemeyi yurt dı-şına kaçak olarakdan çıkarıp, yi-ne kaçak olarakdan sokacak, per-mi gıtlığı çekeceksiniz. İşin gota meselesi de var... Geri gelseniz bile, hemen hakkınızda kaçakçı-lıktan tahgigat açarık. Sonra, fü-zonun her tarafı görünür yapın ki, siz burdan çıkıp giderken biz gonturolumuzu eyicene yapalım. İnsan hali bu, tamah eder, bi ta-rihi Apollon gafası falan geçirir gederisiniz. Sonam siz özel sektör olarakdan gettiğiniz için telsiz ya-pamazsınız. Memlekette telsiz ganunu var, bu da birtakım şart-lara bağlı. Telefon, megefon gul-lanabilirsiniz. Sonam, birer eyi hal kâadı, birer sabıkasızlık bel-gesi, birer ikametgâh ilmühabe-ri, birer nüfus cüzdanı örneği bunların hepisini isteriz... Valla-ha bu dediklerimden biri eksik olsun, birine uymayın, siz bak-mayın Amerikalılara, onlar ast-ronotlarını yirmi gün garantina-ya aldılar, biz mahkeme sorgu

sual derken adamı evvelallah yir-mi sene garantınaya alırız. Ben getmeyin demem, siz bilirsiniz. Bana galırsa, siz Ay'a gideceği-nize, şöyle Gabataş'dan Aksa-ray'a kadar bi gedin gelin de, sonradan oturun, hesaplar kitap-lar edip bu yolda rahatçana na-sıl gedileceğini icadedin. Hoş Ay'a da getseniz eyi olur ya, gez-miş tozmuş olursunuz, ama de-yim ha, orada tasarruf bonosu de-ğiştirmesi yokmuş, pirinç guy-ruğu yokmuş, kömür guyrugu yokmuş, seçimler yokmuş, daha doğrusu sizin anlayacağınız ha-yat yokmuş...

Gittik belediyeve. Başkan:

— Uçağınız füzeyi nereden atacaksınız? dedi.

— Vallahi efendim, öyle bir a-razi bulduk, dedim.

— Aa bakın işte, bulduk de-mekle olmaz, dedi. Meskün yer mi değil mi, belediye hudutları içinde mi, değil mi, hazineye mi ait, belediyeve mi ait, göçmen yerleştirme sahası mı, vakıf malı mı, imar plânı içine giriyor mu, girmiyor mu, yasak bölgelere u-zak mı yakın mı, bütün bunları bilmemiz gerekir. Siz onun için önce bu yerin ve çevresinin bir büyük plânını yaptırın. Bu plân-da uçağınız yeri mühendis işa-retlesin. Bir dilekçeyle bize baş-vurun. Biz, nâzım imar plânına göre bir pafta çıkartıp, sizin plâ-nı da buna ekleyerek dilekçeniz-le beraber Bakanlığa sunalım. Bakanlık, arazi hangi Bakanlık ilgilendiriyorsa, o Bakanlıkla ya-zıma yaparak gerekli müsaade için bize yazsın. Biz de bu ara-da, yapacağınız füze kaç kat-lysa, kat kanununa göre bi-zim fen işleri müdürlüğüyle te-masa geçerek, bir müsterek mül-talaa raporu hazırlayıp Bakanlık-a yazalım. Ondan sonra gelecek olan yazıya göre hareket edelim.

Sordum:

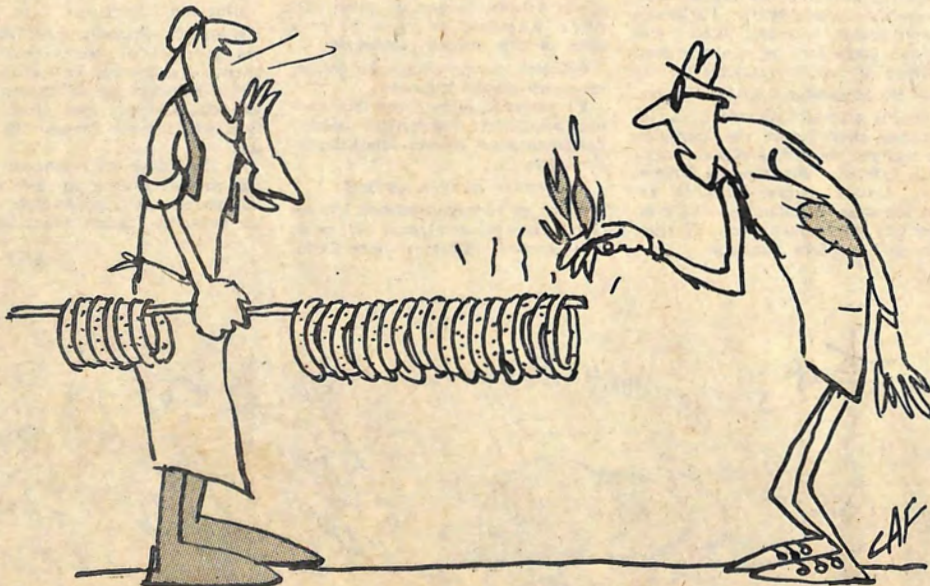
— Efendim bu yazışmalar, in-celemeler, raporlar ne kadar za-manda olur dersiniz?

— Çok sürmez canım, çabuk ol-lur... Bir yıl bizimkisi sürse, çok çok iki yıl da Bakanlığınki sü-rer, bilemedin dört veya beş se-nede biz size gereken izni sağ-larız. Hem kardeşim, böyle bir şey vatan millet için değil mi ya?...

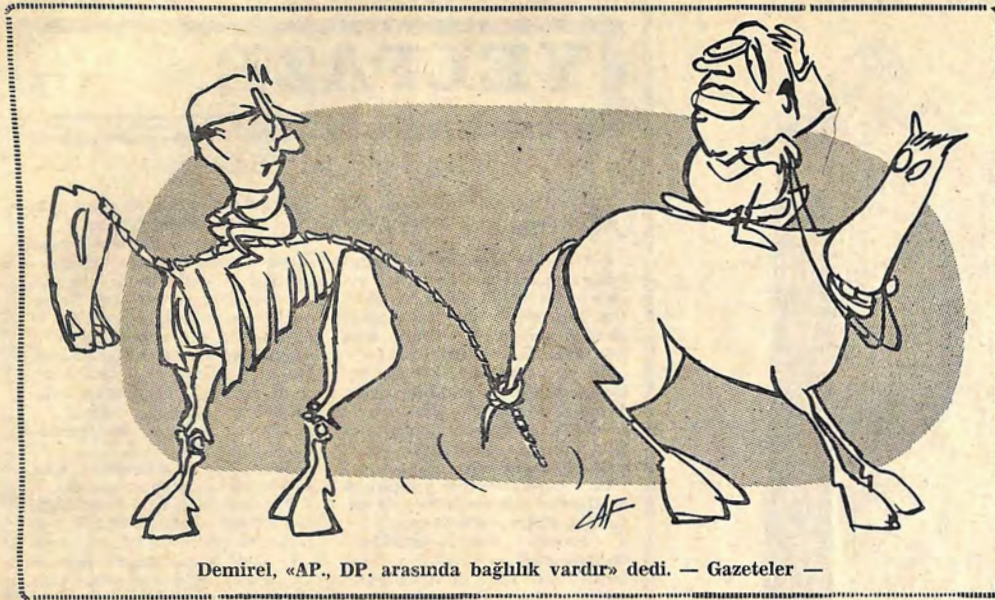
Arkadaşımla:

— Hadi, dedik, bu konuda bir de muhalefet liderlerinin fikirle-rini alalım, bakalım onlar ne di-yecekler bu işe.

Mektubumuza ilk cevap İsmet Paşa'dan geldi. Paşa diyordu ki: «Çocuklar çocuklar, uçurun çocuklar, siz de uçun çocuklar. Füzenizin ismini de Ortanın Solu koyun çocuklar. Nasıl olsa bu seçimlerde iktidar bizim, şayet bu dediğimi tutacak olursanız, sizi o zaman daha çok tebrik ederim tonton çocuklar. Millete Ortanın Solu'nu anlatmaya çalışıyoruz çocuklar. Siz de sıkı çalışın çocuklar. Ah, ah.. şu seçimler ol-mayacaktı, ben de giyecektim çiz-melerimi sizinle Ay'a uçacaktım çocuklar. Vallahi partimizin eli darda olmasaydı size yardım yapmayı canı gönülden arzu e-derdik. Biliyorsunuz, imzalı ki-taplar dağıtarak para topluyo-ruz. Mümkünse siz yüz lira tel-leyn genel merkeze. Bir vida ek-

— Sıcak sıcak, el yakıyor bunlaaaa!

Demirel, «AP., DP. arasında bağlılık vardır» dedi. — Gazeteler —

sık koyun canım ne farkeder. Bülent gözlerinizden öper. Paşa babanızı unutmayın çocuklar, Ay'dan Paşa babanıza mesaj gönderin çocuklar!»

İkinci mektup Turan Feyzioğlu'ndan geldi. Feyzioğlu diyordu ki:

«Elbette gidersiniz kahraman milliyetçi Türk çocukları! Eşek boyamanın yanında Ay'a gitmek solda sıfır kalır. Bize göbek partisi diyorlar, Allah'a şükün Ay'a varır varmaz oradan Güven Partisi göbek partisi değildir diye bağırın da cümle âlem duyup mahcup olsun. Şayet paraya ihtiyacınız olursa, ki mutlaka olacaktır; seçimlere yakın 500 bin liralık bir arsam vardı, onu cami yaptırmaya bağışladım, size de elli lira gönderirim. Başarılar dilerim.»

Osman Bölükbaşı, cevabında:

«Lâfı peynir gemisi yürümez, diyordu. İktidar, dar boğazların içindeki gemisini acemi kapitanlar elinde yürütmeye çabalarlarken, yetkili ağzların hiç utanmadan memlekette bolluk ve refah nu-

tuklarından bahsetmeleri, yaşlı gelinin kocasına şirin görünmek için her gün sabah akşam yüzünü ağdayla almasına benzer. Ama, millet gereken cevabı 12 Ekiminde verecektir. Millet Partisinin işareti kartaldır. Mühürü, kartalın üstüne basınız.»

Türkes ise:

«Yazık emeklerinize, paranıza, diye yazmıştı. Nasıl olsa bizim komandolarımız yakında oraya füzesiz örümceksiz uçup gidecekler. Havada uçuşa numaralarına yeni başlamış olmamız demek, birgün uçarak Ay'a gidemeyeceğimiz demek değildir. Çocuklar mutlaka birgün uçacaklardır. Kahraman bozkurtlarımız karada yürüdükleri gibi, bir gün fezada da yürüyeceklerdir. Gitmeyin demiyorum, ama yarın başarıp gelseniz dahi, Türkes bu işe başından beri muhalifti demenizi istiyorum. Zaten ben her şey muhalifim.»

Yusuf Azizoglu:

«Nelere kâdir değildir ki yüce Allah, diyordu. Türkler tutsunlar da Ay'a gitsinler ha, İsmet Paşa

tutsun Celâl Bayar'la barışsın ha, olacak iş değil bunlar, ama oluyor işte. Yok canım, Paşa'yla Bayar barıştıktan sonra artık bu dünyada herşey olur. Türkler Ay'a değil ya, Merih'e bile giderler. Gidin gelin çocuklar, göğün yedinci katında neler görürseniz bir bir bu millete anlatın.»

Aybar ise:

«Komprador düzenin bir taklitçisi olarak, memleketi kapitalistlerin eline terketmiş olmak yetmiyormuş gibi, şimdi de bu fakir milletin parası çarçur edilerek Ay'a gitmek isteniyor. Ama emekçi sınıf bilinçleştirdiği gün, kapitalistlerin topunu birden Ay'a sürecektir.» diyordu.

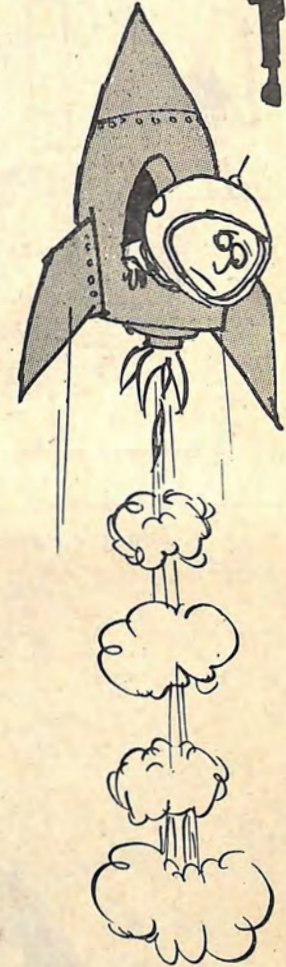
Hüseyin Balan ise:

«Ay, mehtap, deniz işlerine bizim şair Şemsi Belli bakar. Mektubunuzu ona havale ettim. İlhamının gelmesini bekliyor, ilhamı geldiği zaman mektubunuza şiirle cevap verecek.» diyordu.

Şimdi şaştık kaldık, işe girişelim mi, yoksa girişmeyelim mi bir türlü karar veremiyoruz...

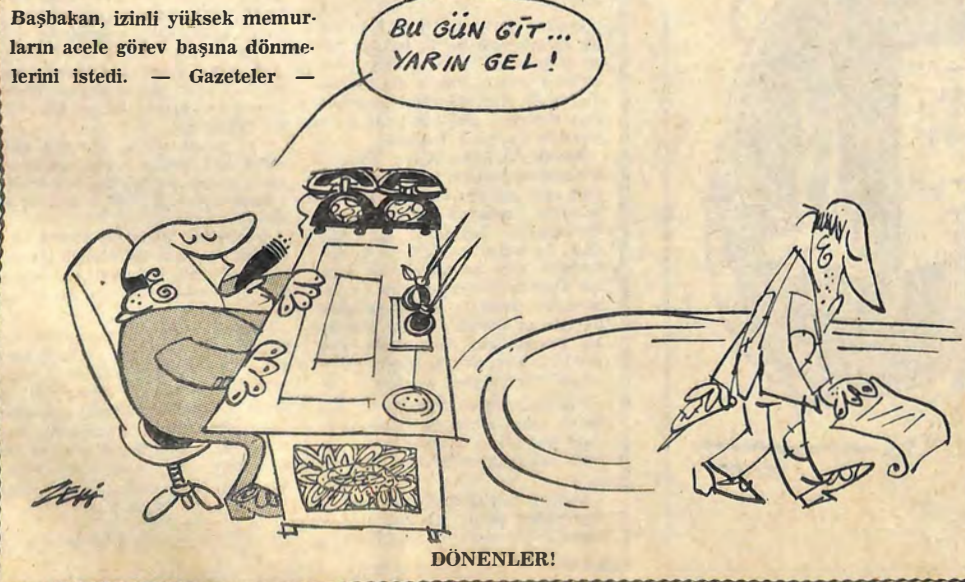
Muzaffer İZGÜ

Birçok adayın adaylıkları reddedildi. — Gazeteler —

— Astronot olmak birşey değil, sen gel de Türkiye'de aday ol bakalım!..

Başbakan, izinli yüksek memurların acele görev başına dönmelerini istedi. — Gazeteler —

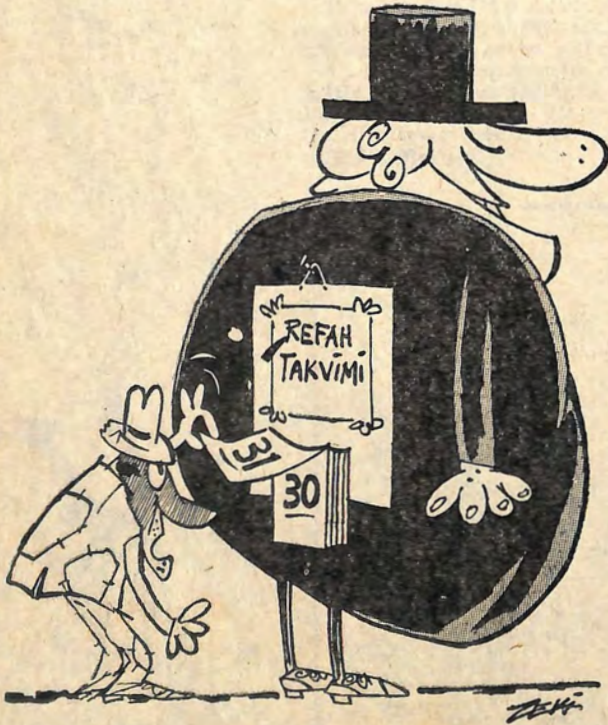

DÖNENLER!

— Ayıp, ayıp... Senden başka fiyatları kontrol eden var mı?..

Memurlar bugüne kadar hep aldatıldılar.

«Geriye sayma»

YELPAZE

REFİK ERDURAN

Mikrobik kardeşlik

AKLIMA geldikçe beni pek utandıran bir hâtıram vardır.

(«Ari dil» uzmanı dostlarım kusura bakmasınlar: «hâtır» yerine «anı» denilmesini istediklerini biliyorum ama bu ikincisi merkep terennümü demek olan fiili biraz fazla hatırlatıyor.)

İki yıl kadar önce bir ara yolum Anadolu'nun güneydoğusuna düşmüştü. O zaman Gaziantep'te gördüğüm yakınlığı, tanıdığım a-kallı, bilgili, güler yüzlü, ince, hoşsohbet insanları unutamam.

Bu konukseverlik şampiyonu dostlardan ikisiyle Kilis'e de gitmiştim. Oraya varır varmaz:

— Buradaki lezzetli yemeklerle tatlıları dünyanın hiçbir yerinde bulamazsın, sana mutlaka yedir-meliyiz, diye tutturdular.

Yemeğe meraklı değilimdir. Daha doğrusu, pek anlamam. Nasıl bazı insanların kulakları notaları farkedemezse, benim de lezzet inceliklerini değerlendirme bakımından az gelişmiş bir dilim var herhalde.

Yemek ve sofrası konusunda tek titizliğim sözümona temizliğe düşkünlüğümdür.

«Sözümona» diyorum, çünkü çok iyi bilirim ki görünüş temizliğini gerçek temizlikten ayırdetmek imkânsızdır ve sahiden temizlik manyağı olan insanların en pırl pırl görünüşlü lokantada bile yemek yememeleri, hiç misafirliğe gitmemeleri, hattâ evlerinde de buluşığı kendileri yıkamaları gerekir.

Ama neyleyeyim, nereden gelmişse gelmiş, bu aptalca huysuzluk içime yapışmış bir kere. Mut-faklarda neler olup bittiğini hiç düşünmem de, sofrada biri ağzını şapırdatsa yahut salatadan bir tel saç çıksa midem döner.

O gün Kilis'te dostlarıma yemekten anlamadığımı, boşuna zahmet etmemelerini falan ne kadar söylediysem dinletemedim. Bir yerlere girip çıkıp şimdi (katmer dedikleri bir tatlıdan başka) hiçbirinin adını hatırlayamadığım birçok şeyler ismarladılar. Sonra da:

— Gel, dediler, bunlar hazır oluncaya kadar sana çarşıyı gezdirelim.

Daldık çarşıya. Önce kaçakçılık ürünü olduğu ilk bakışta göze çarpan malların satıldığı dükkânları gezdik, sonra hiç görmediğim et yiyeceklerinin hazırlandığı bodrum gibi bir yerlerin önünden geçmeye başladık.

Kasap dükkânıyla aşçı mutfağı kırmasına benzer bu işyerlerinin önü açık olduğundan içeride yapılanlar rahatça görülmüyordu. Doğramak, kıymak, muncıkdamak, barsağımsı bir şeylere doldurmak gibi işlemlerin ne şartlar altında yürütüldüğünü, manzaraları, haşaratı, kokuları falan burada anlatacak değilim; sizi de bir zaman için olsun köfte ve benzeri yiyeceklerle tövbe ettirmeye niyetim yok.

Su kadarını söyleyeyim ki çarşıdan çıkıp açık hava lokantasındaki soframıza oturduğumuz zaman bendenizde bet beniz atmıştı.

Ortaya birbirinden ilgi çekici yiyecekler geldi. (Kendimi zorlayarak bir kenarını yiyebileceğim

katmerin dünyanın en güzel tatlısı olduğunu söyleyebilirim.)

Temizliğe en az benim kadar meraklı olduklarından şüphe etmediğim, dostluklarına çok değer verdiğim ve herhangi bir sebeple kendilerini kırmayı hiç ama hiç istemeyeceğim iki zarif insanın karşısında cidden büyük bir terbiyesizliğe sürükleniyor, deniz tutmuş gibi bulantıyla uğraşmaktan ağzıma o canım yemeklerden ancak bir iki lokma atabiliyordum.

Birsey belli etmediler ama canlarının sıkıldığını eminim.

O yolculuktan dönerken kendime ettiğim küfürleri burada tekrarlasam edebe fazlaca aykırı düşer. Günlük gazetelerde her sabah «halk sevgisiyle dolu» yazılar yayınlama mesleğinden vazgeçmemde bu tecrübemin rolü oldu. Dönüşte kendime boyuna:

— Bre maskara, dedim; Allahın sabahı millete halkla kaynaşmanın öneminden falan lâf et, sonra bir çarşıdan geçtin diye yemek yiyme! Bir çeşit sahtekârlık bu...

Ama hâlâ büyük şehirlerimizdeki aydınlardan pek çoğunun bu türlü duygu tutarsızlıkları içinde bocaladıklarını da biliyorum.

Halktan yana düşünceler düşünmek başka şeydir, halkla duygu ve zevk birliği içinde bulunmak başka şey. En güç devrimin musiki devrimi olduğunu söyleyen Mustafa Kemal farkındaydı bu gerçeğin. Bugün de, ne kadar güç olursa olsun, aydınlara sırasında kendi düşünceleriyle birlikte kendi duygularını da de-ğiştirmek pahasına öyle bir birliğe ulaşmak zorundalar.

Bu hafta bana bütün bunları hatırlatan T. Rosebury adında bir doktorun yayınladığı «İnsanın Üstündeki Hayat» diye bir kitap oldu.

Zekice yazılmış bu bilimsel incelemede doktor, insanların biyolojik bakımdan ne kadar «pis» olduklarını tatlı tatlı anlatıyor.

Bırakın iç uzuvları, sindirim sistemini (midemin, bağırsakların içini falan), en titize temizlenip en lüks losyonları mosyonları sürünen cici hanımların bile ciltlerinin her milimetrekaresinde sayısız mikrop kaynaşmaktaymış. İşin tuhafı, yararlı ve gerekliymiş bu mikrop kalabalığı!

«İnsanın Üstündeki Hayat» sözünden kasıt da hepimizin derilerimizde yaşayan bu tek hücreli koloniler.

Dr. Rosebury bu durumu güzelce belirttikten sonra insanların «pislik» konusundaki aptalca gelişmelerini de bir bir ortaya döküyor.

Söz gelimi, niçin bir kadını ağzından öperken dişlerinden iğrenmeyiz de diş fırçasını kullanma fikri tüylerimizi diken diken eder?

Doktor böyle saçma saçma kendi hayvanlık çağlarımızın duygu kalıntıları olduğunu da belirttikten sonra kendimizi o türlü çıtkırdımlıklardan sıyrıp hayattaki bütün kokuları, lezzetlerin, görüntülerin rahatça tadını çıkarmaya baktığımızı, öylece fizik kardeşliğine de ulaşmaya çalışmamızı sahk veriyor.

Amin diyelim!

Refik ERDURAN

NURLU UFUKLAR!..

Buyurunuz mindere!..

[Demirel; bu yalancı pehlivanlar «Başa» mı, «Ortaya» mı, «Desteye» mi çıkacaklar deyip, muhalefeti minderde güreşe dâvet etti. — Gazeteler —]

Haydi.. Gelin mindere.. Boyun kırın öndere..
Böyle er görmemiştir bugüne dek «Kurtdere»!..
Haber salın pedere.. Hiç lüzum yok kedere..
Tanrı bana dermansız bir pehlivan göndere!..

Buyurunuz mindere!..

Birden sarardı yüzler.. Sonra açıldı gözler:
Kimin dudaklarından dökülmüştü bu sözler?..
Zaten Kırkpınarlılar böyle birini özler..
Bu kim?.. Sülü!.. Onlar da bağırda birdenbire:

Buyurunuz mindere!..

Sülü, yine seslendi çok geçmeden arası:
— Kırın kırana güreş!.. Er meydanı burası..
Çıkın «Başa», «Desteye».. Boy gösterme sırası!..
Bir «El ense» yapalım.. Ne korkarsınız, bre?..

Buyurunuz mindere!..

Bassa, kırır baskülü.. Andırıyor Herkül'ü..
Tekrar meydan okudu: — Ben konuşmam örtülü;
Öldüyse «Çoban Mehmet», yaşıyor «Çoban Sülü»!..
Yalancı pehlivanlar!.. Gelir sırtınız yere,

Buyurunuz mindere!..

Dediler: — Çıktı Paşa.. Güreşecekmiş başa..
Bak, bu kötü havadis.. Su kattı pişmiş aşı!..
— Aldırma.. Çabuk pes der.. Erişti geçkin yaşa..
— Adaaaam sen de... Kalırız sonunda berabere..

Buyursunlar mindere!..

— Paşa çok oyun bilir.. Acemiler irkilir:
Kaçar değme yiğitler.. Kırkpınar'dan çekilir!..
— Ben gibi güçlü olan, karşısına dikilir:
«Zor, oyunu bozar» mış.. Deneyelim bir kere,

Buyursunlar mindere!..

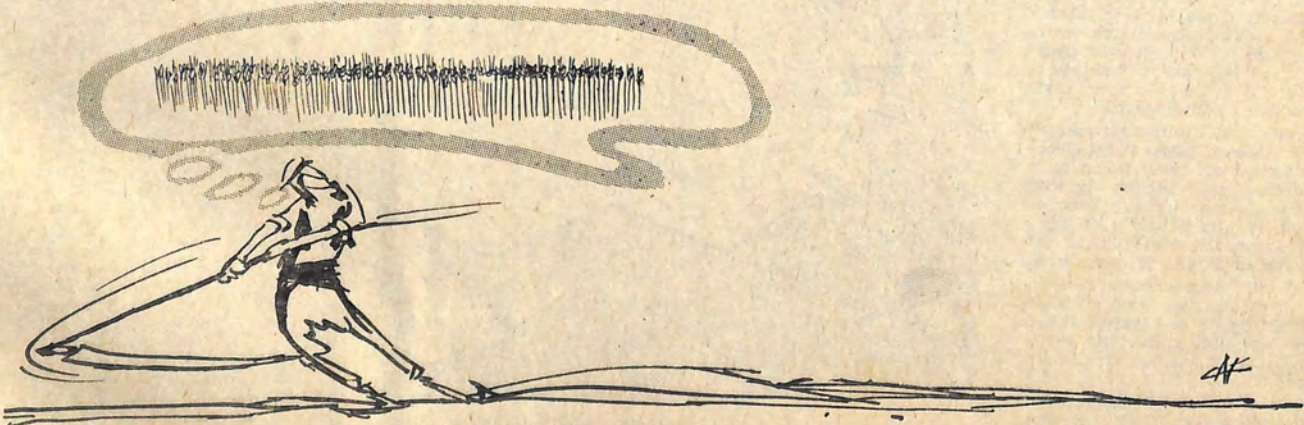
Çalıyor zurna, davul.. Tutuştu Baba-Oğul:
Baba, ağır bir sandık.. Oğul, hafif bir bavul!..
— Evlât!.. Başkasını bul.. Er meydanından savul..
Göğsünü gere gere, niye dersin boş yere:

Buyurunuz mindere!..

Daha son belli değil... Güreş devam ediyor:
Ne yaşlısı kaçıyor.. Ne de genci pes diyor..
Çalkanyor Kırkpınar.. Bir inattır gidiyor!..
Bu söz —yüzlerce sene— kalacak nesillere:

«Buyurunuz mindere!..»

Necdet Rüştü EFE

HAYAL MAHSULÜ!

Susamdağı

Santralı

ADNAN VELİ

SAYIN Genel İdare Kurulu Başkanlığına
Yüksek beyim,

Günden güne kalkınmakta olduğumuzdan ileri gelen heyecan ve işbirliğinin neticesi olarak, bizim kasabamızın da elektriğe kavuşmasını temin için, Susamdağı yamacında yapılacak olan Hidroelektrikli santralının temel atma işleminin bahsetmek için size bu mektubu yazmış bir durumdayım.

1965 seçimlerinden biraz sonra, sayın Valimiz, ışıktan ve elektrikten mahrum olan kasabamızı şerefliyerek, Kalkınma Plânında en başta bulunan Susamdağı Hidroelektrikli santralının temelini atmak üzere kasabamıza haber salmış ve partimizin ileri gelenlerinin törende hazır bulunarak, nurlu ufuklara gitmek için, bu temel atma törenine herkesin katılmalarını istemiş olup, biz de ahalili toplayarak ve ilimizden adaylığımı koyarak seçimleri kazanmış olan milletvekillerimizi de davet edip çağırarak, onların da hazır bulundukları ve Nalbur Ziya'dan peşin para vererek satın aldığımız iki torba çimentoyu da tören mahalline getirerek, mezkûr çimentoyu sulandırıp harç yaptıktan sonra, sayın Valimiz tarafından, hidroelektrikli santralının temel atılmıştı.

Bendeniz de tören esnasında heyecanlı bir konuşma yaparak, bu santralın yalnız kasabamıza değil, civardaki bölgelere de nur ve nimet getireceğini, her tarafın ışığa kavuşacağını, lokantalardaki ve ahçı dükkanlarındaki buzdolaplarının tıkrı tıkrı işlemeye başlayacağını müjdeleyerek, çok ziyade alkışlanmıştım.

Ondan sonra da, seçimleri kazanan partimizin milletvekilleri Ankara'ya gitmişlerdi.

Ankara'ya gittiklerinden sonra hiç bir ses seda çıkmamış olup santralın ne zaman yapılacağını da kimse bilmemektedir. Sayın Valimize, kasabamızdan bir heyetle giderek, temel atılan santralın inşaatına ne zaman başlanacağını sordüğümüz vakit, bunun sayın Valimiz de bilmemekte olup biraz sabırlı olmamızı ve büyüklerimizin, her bir işi vakti geldiği zaman yapacaklarını söyledim.

Fakat kasabamız halkı daima sabırsızlık göstererek ve bazen de bizlerle alay ederek «Santralın temelini otlar бүrdü» demek suretiyle, bizleri seçmenlere karşı çok güç ve nazik bir duruma soktuklarını gördüğümünden, Genel Merkeze taahhütlü bir mektupla başvurarak santralın ne zaman inşa edileceğini sordüğümde, 67 senesinin Haziranında bu işin mutlaka halledileceğini, cevap olarak bana bildirmişlerdir.

67 senesinin Haziran ayı geldiğinden, bu meseleyi tekrar Genel Merkeze bir mektupla hatırlattığım vakit, Genel Merkezden aldığım cevapta, hemen iki torba çimento hazır etmemizi ve ayın 17'nci günü sayın Bakanlarımızdan Seyfi Öztürk beyin kasabamıza gelerek santralın temelini yeni baştan atacağını bize bildirerek o gün halkı tören mahallinde toplamamızı ve milletvekillerimizle Parti ileri gelenlerinin de törende hazır bulunacaklarını bildirmişlerdir.

Ancak, temel atmak için çimento lazım olduğundan, Nalbur Ziya'ya başvurduğumuzda, çimentonun ar-

tık eski fiyata piyasada bulunmadığını, karaborsadan almak gerektiğini söylemesi karşısında, biz de şaşırarak «Temel atmaya çimento bulunamazsa, acaba hidroelektrikli santralını kurmaya, çimento nasıl bulunur?...» diye, kendi aramızda görüşmekte iken, Vilayetten çimento getirmek arkadaşlardan birinin aklına gelmiş olup, hemen bizim Cambaz Niyazi'nin kamyonuna haber salarak, pahalı mahalî iki torba çimentoyu tedarik edip o gün tören mahalline taşıyarak ve halkımıza da davul zurna ile haber vererek Susamdağı yamacında hepimiz büyük bir kalabalık halinde toplandık.

Biraz sonra sayın Bakanımız Seyfi Öztürk ve Valimizle birlikte otomobille santralın temelini atılacağı yere gelmiş olup, hepimiz kendilerini alkışlayarak karşıladık. Sonra ve milletvekillerimiz de orada hazır bulundukları halde, sayın Bakanımız kürsiye çıkarak, günden güne kalkınmakta olduğumuzu, ancak böylece çağdaş medeniyet seviyesine ulaşacağımızı söyleyerek alkışlanmasından sonra bendeniz kürsiye gelerek çok heyecanlı bir konuşma yaptığım, sesim titreyerek Susamdağı hidroelektrikli santralının milletimize ve memleketimize hayırlı olmasını diledim.

Bundan sonra sayın Seyfi Öztürk bey, eline malayı alarak çimento harcını yere döküp hidroelektrikli santralının kasabamıza ve çevreye nur getireceğini söyleyerek âmin sesleri içinde santralın temelini atmıştır.

Törende türküler söylenmiş, folklor oyunları oynanmış ve ahalieye, partimiz tarafından temin edilen bardaklarla ayrılan dağıtılmış ve ayrı masrafları da, seçim giderlerine kaydedilerek, nurlu ufuklara doğru

ilk adım atılmış bulunmaktadır.

Ancak, 67 senesinin 17 Haziranında yapılan bu törenden sonra, inşaatı yine başlanamamış ve ikinci temel de otlar бүrmüştür. Bunun üzerine 68 yılında Genel Merkeze yeniden müracaat ederek, önümüzdeki yıl seçimlerinin yaklaşmakta olduğunu, eğer inşaatı başlanamazsa, partimizin alacağı oylarda çok büyük azalma olacağını ve herkesin artık bu hidroelektrikli santralın umidini keseceğini bildirmiştim. Genel Merkezden 68 yılında gelen cevapta, Ağustos ayı içinde Sanayi Bakanı sayın Mehmet Turgut'un kasabamıza geleceği ve hidroelektrikli santralın temelini çok parlak bir şekilde atacağını bildirilmesi üzerine, bize gelen işbu yazıda «iki torba çimento lie bir mala tedarik edin, başka şeye karışmayın» dendiğini görerek, hemen vilâyete arkadaşları salıp, İl Başkanının hatırına binaen iki torba çimentoyu, beheri 25 liradan olmak üzere tedarik ettik.

Derhal davul zurna çıkarak ahalie durumu haber vermek üzere, yeminli bir tellâl da bağtırmayı uygun gördük. Tellâl, davulcunun yanında yürüyerek «Ey ahalî!... Susamdağı hidroelektrikli santralının temelini bu sefer garanti atılacak ve inşaatı en kısa zamanda başlanacağına namusumuz ve şerefimiz üzerine yemin ederiz» diyerekten bağırarak başladı.

Tören günü sayın Sanayi Bakanı, Susamdağı yamacındaki tören yerine geldiğinde, binlerce ahalî kendisini yürekten alkışlayarak sevinçle bağrına basmıştı.

Sanayi Bakanı sayın Mehmet Turgut, «Kalkınmamız için herkesin ele verip çalışması lazımdır. Biz, yeni eserlerin temellerini atıyoruz. Böylece çağdaş medeniyet seviyesi-

ne yükselseceğiz...» demiştir ve bunun üzerine halkın alkışları arasında, temele ilk harcı koymuştur. Törende yine meccani ayrılan dağıtılmış ve şenlikler yapılmıştır.

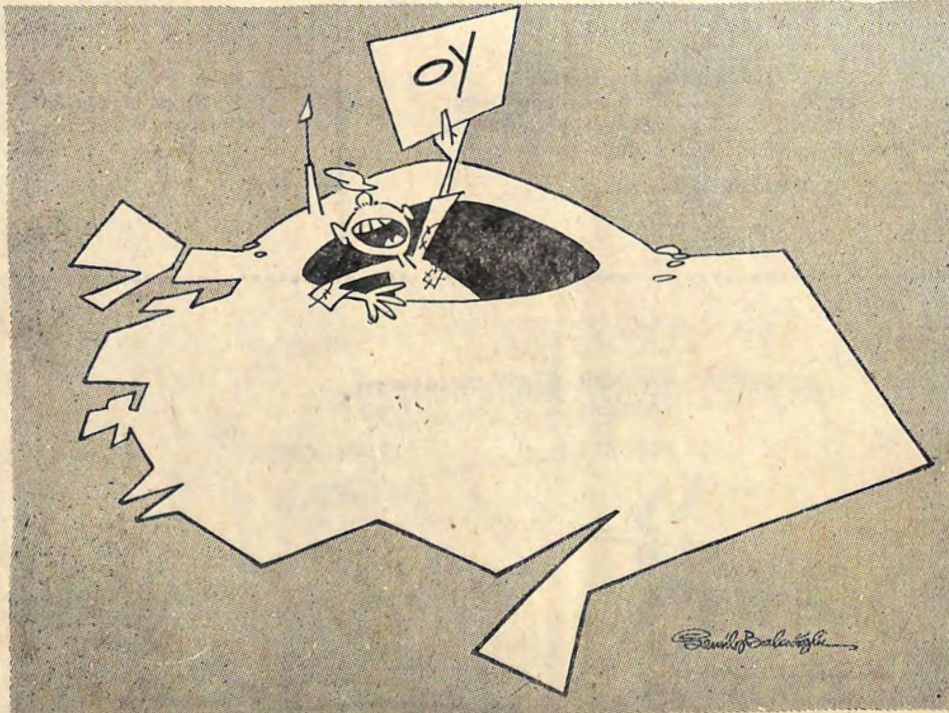
Fakat sayın Bakanın ayrılmasından sonra yine işler durmuş ve santralın temelini yine otlar бүrmeye başlamıştır.

Çok sayın büyüğüm!...

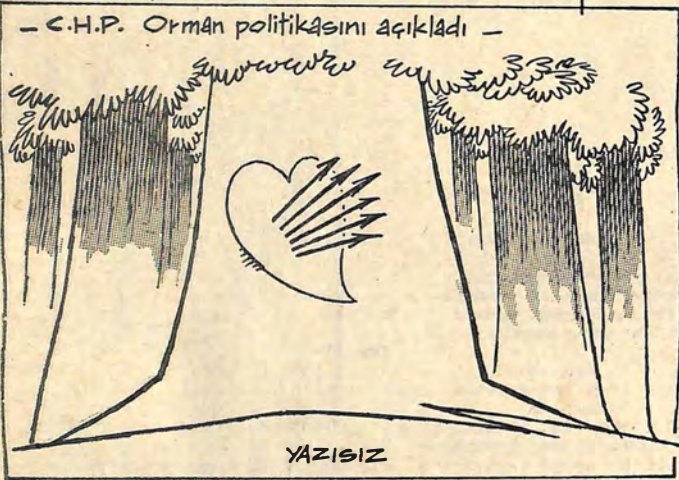
Birkaç gün önce Genel Merkezden gelen bir yazıda, Susamdağı hidroelektrikli santralının temelini yeniden atılacağı bildirilerek, iki torba çimento tedarik edilmesi istenmekte idi. Bendeniz bu yazıyı, İdare Kurulundaki arkadaşlara okudum vakit, hepsi birden gülüşmeye başlayınca, çok mahcup duruma düştüğümü siz de takdir edersiniz. İdare Kurulumuz hemen bir toplantı yaparak, hidroelektrikli santralından önce, kasabamızda bir çimento dükkanı açılmasını kararlaştırmış bir durumdadır. Çünkü bundan sonra, her temel atma töreninde ihtiyacımız olacak çimentoyu bu dükkandan kolaylıkla temin edebileceğiz ve her seferinde rahat rahat temel atabileceğiz. İdare Kurulumuzun bu kararına göre, önümüzdeki ayın 8'inci günü, kasabamızda, yeni açılacak çimento dükkanının temel atma töreni yapılacaktır. Bu törende misafirimiz olmak üzere partimizin ileri gelenlerinden 3-5 kişiyi memnuniyetle misafir edeceğimizi bildirir ve çimentocu dükkanının en kısa zamanda açılarak kalkınmamıza faydalı olacağını derin saygılarla arz ederim.

Kestanelik İlçesi,
İdare Kurulu Bşk.
İdris Külyutmaz

Adnan VELİ

— Haydii... Kim gelecekse, gelsin alsın!..

YEDİ

PAZARTESİ

Buyursunlar

Uluslararası Sağır ve Dilsizler Gü- zellik Yarışmasında Türkiye'yi tem- sil eden Sevil Tez «Dünya Birincisi» seçilirken, Uluslararası Yüzme Ma- ratonunda dört kör İngiliz'in yü- zerek Mans'ı geçtikleri haberi, ön plâna geçiverdi birden.

Hani kırk yılda bir dünya çapın- da bir başarı elde ettik ya, onu göl- gelececekler sözde. Güzellik yarış- masında bizimkinin önde gittiğine baktılar, alelacele bir maraton dü- zenleyip, âmâlarını Mans'a attılar. Ondan sonra bize nispet yaydılar dünyaya haberi: «Dört kör İngiliz, Mans'ı yüzerek geçti!»

Arkadaş kıskançlığın, çekemezli- ğin de bir ölçüsü vardır. Öyle Mans'ı falan geçmekle gözümüzü korkutamazsınız bizim. Erkekseven güvendiğiniz bir ekiple Aksaray meydanını geçin ahnlarımızdan öpe- lim sizin!

SALI

Yerine göre

«Neyne güvündin de adaylığını koydun?» diye takılan arkadaşları- na kızan AP'li bir aday adayı, «El- bet bizim de bir güvendiğimiz şey vardır» diyerek cüzdama davran- dığı gibi içindeki paraları partili- rin başlarına serpmiş.

Ne diye alaya alırlar adamı bilin- mez ki. Adaylığını koyduğuna göre

güvendiği bir şey olduğu besbelli. Kimi beline güvenir, kimi diline. Kimi forsunu güvenir, kimi dostuna. Hepsinden yoksunsa kıyar paraya, ne yapar ne eder girer sıraya!

Hele bütün bakışların kafalara değil, keselere çevrildiği bir ortam- da aday olmanın güçlüğü mü var?

ÇARŞAMBA

Dünyadaki gibi

Ay'a gidip dönen astronotların a- çıkılmalarını okudukça, dünyamıza benzer tarafı çok olduğu halde Ay' da neden hayat olmadığını insan merak ediyor doğrusu.

Bakiyorsunuz bir açıklama: «Ay' da toz var.»

Ne olmuş yanı? Toz dediğiniz dün- yamızda da var.

«Yerçekiminin dünyadakine uyma- ması nedeniyle, Ay'da adımlar daha uzun atılıyor.»

Eh, dünyamızda da çoğunlukla el- ler uzun. Taa kilometrelerce uzak- tan başkasının lokması ağzından ka- pılıyor.

Ve derken bir açıklama daha: «Ay'da en rahat yürüme şekli, tek ayak üzerinde sıçrama!»

Benzerlik bu kadar olur hani! Yer- yüzünde en kolay yükselme şekli de, tek ayak üstünde atma!

Bunca ortak özelliklere rağmen Ay'da niçin hayat yok acaba?

PERŞEMBE

Ha gayret!

İki AP'li, partiye hizmet olsun di- ye Demirel'i dava etmiş!

Yanlış olmasın falan derken bir haber daha: Bursa AP. İl Başkanı partiye hizmet olsun diye Sanayi Bakanının istifasını istemiş!

Ha gayret aslanlar... Millet'in ve muhalefetin yapamadığını siz yapın da parmak ısırın dünya!

CUMA

Hayırdır inşallah!

Bakiyorsunuz bir haber: «Bir a- day seçmenlerine çay dağıtıyor!»

Geçiyorsunuz, bir haber daha: «Bir başka aday seçmenlerine anah- tarlık dağıtıyor!»

Sayfayı çeviriyorsunuz, bir başka- sı: «Bir AP. adayı, seçmenlerine tesbih dağıtıyor!»

Anladık, anladık ama, akıl erdire- medğimiz bazı noktalar var daha. Acaba bu sayın adaylar politika mı yapıyorlar, yoksa Kızılay'a inat ha- yırlarıyla uğraşacak dernekler mi kuruyorlar?

CUMARTESİ

Yerli bomba!

«Erbakan, Türkiye Ticaret ve Sa- nayi Odaları Birliği Başkanlık seçi- mine adaylığını koydu.»

«Erbakan'ın kazandığı seçimlerde yer yer hâdiseler oldu!»

«Erbakan, taraftarlarının gayretiy- le Başkanlık koltuğuna oturdu.»

«Bazı bölgeler Erbakan'ı tanıma- ma kararı aldı.»

«Erbakan yüzünden Odalar Birli- ği ikiye ayrıldı!»

«Kapısı polis tarafından kırılanlar

GÜN

makam odasından Erbakan taraftar- ları çıkarıldı.»

«Erbakan AP'ye girdi.»

«Erbakan veto edildi.»

Sonuç mu? Odalar Birliğinde ol- duğu gibi bu sefer AP. ikiye bölün- dü!

Birader hazır böyle bir fırsat eli- mize geçmişken işlerinde kullan- mayalım bu zati. Hani savaşta kul- larsak ne kaleler dayanır, ne de Fransa'nın ünlü Majino hattı! Bak- sanıza atomdan tesirli mübarek. Ne- reye girse orayı allak bullak ediyor!

PAZAR

İftira vallahi!

Hollanda televizyonu, Türkiye'ye gelecek turistlere bir ihtar yayını yapmış: «Türkiye'ye gitmeyin, kazık- lanırsınız!»

Nedenlerini ise şöyle sıralamış spiker:

«Türkiye tabiat güzelliği çok, ağa- cı az bir ülkedir.»

Ağacı az olacak elbette. Tabiat gü- zelliklerini ortaya çıkarmak için or- manları baltadan geçiriyoruz.

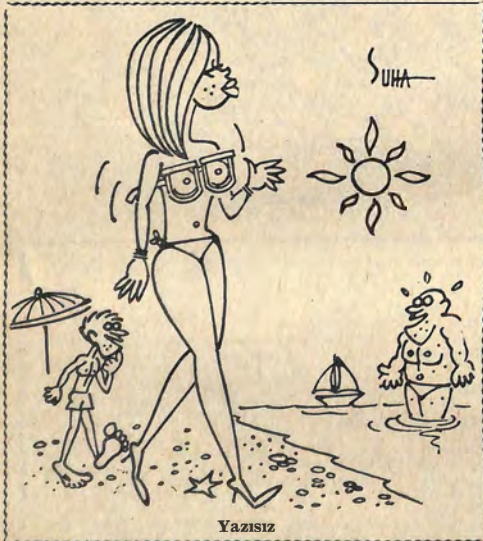
«Kamp yapmak çok zor ve paha- lıdır.»

E, pes yanı! Hani kazık dediğiniz şu pahalılık da olmasa, turist dövi- zini zor görür ahalî!

Ucuzluk istiyorsanız bol bol turist gönderin, sürümden istifade edin. Ama hem turist göndermez, hem ge- lecek olanlar engellerseniz, koca se- zonun zararını kimden çıkarırsız?

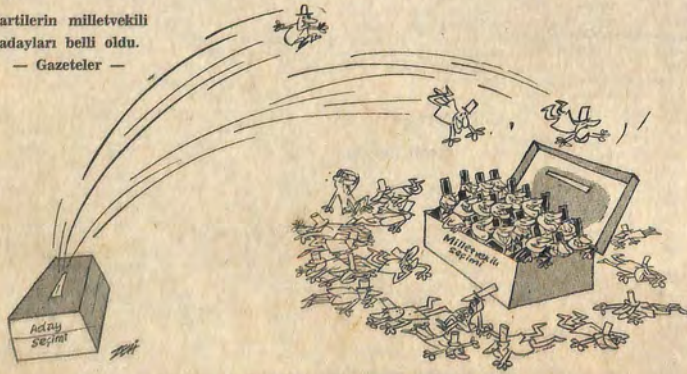

— Soyundum doktor bey... Artık muayene edebilirsiniz!

Yazısız

Partilerin milletvekili adayları belli oldu.
— Gazeteler —

Sandıktan sandığa politikacı nakil!

Bir oy için!

Milletvekili aday, karısı ile birlikte seçim bölgesini geziyordu. Bir tarladan geçerlerken aday, gördüğü bir ineği selâmla-
yınca, karısı hayrette sor-
du:
— Ne yapıyorsunuz?
— İneği selâmlıyorum!
— Neden?
— Bakarsın seçmenle-
rimden birinin hayvandır
da, bir oy'dan oluruz!

İflâs!

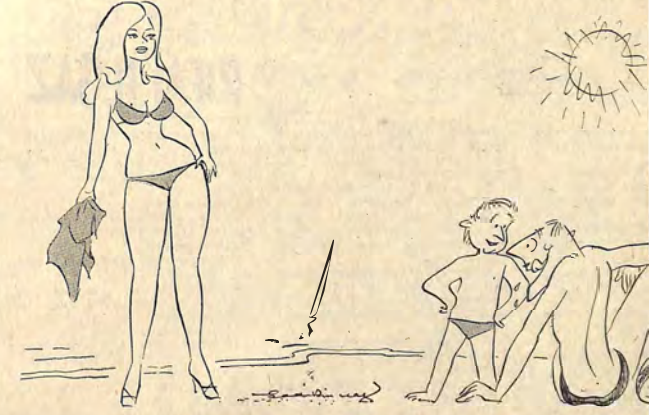
— Demek, Mehmet iflâs etti ha?...
— Evet...
— Hiçbir şeyi kalmadı mı?...
— Kalmaz olur mu?...
Karısı duruyor!

Ücret!

Müdür:
— Şimdilik 400 lira ile işe başlayın, sonra artırı-
rum.
— Ben sonra geleyim müdür bey!...

— Benimkiler kesmece, abla!...

— Baba, dondurma parası vermezsen, anneme haber veririm!..

Taşıt

— Otomobilin var mı?
— Yok...
— Motosikletin?...
— Yok...
— Bisikletin?...
— Yok...
— Peki, kaç numara a-
yakkabı giyiyorsunuz?...
— 42...
— Şöyle bir dolaşmak i-
çin onları bir saatliğine
bana verir misin?..

Öpme!

Genç adam, arkadaşları-
na bir aşk macerasını an-
latıyordu:
— Dudakları benimkile-
re doğru yaklaşıırken, rüz-
gâra tutulmuş bir yaprak
gibi titremeye başlamıştı.
Onu kendime doğru çekin-
ce bu titreme bana da geç-
ti. Dudaklarımız birleştiği
zaman ise ikimiz de şid-
detle sarsılıyorduk.
Genç adam, burada sö-
zünü kesti ve biraz du-
raklıktan sonra gülerек
devam etti:
— Arkadaşlar size öğü-
düm olsun, arabamın mo-
törü çalışırken sakın sev-
gilerini öpmeyin!

YAZILI

ELAZIĞ:

«Mâmuretülâziz» denirdi galiba buraya imparatorluk devresinde. «Mâmuretülâziz», insan söylerken yoruluyor.
Küçükliğimde Elâziz denirdi. Şimdi «Z, Ç» oldu... Elâziz.

Van gibi sarphıkları yok bur-
da doğanın. Elâziz bir ova... Ye-
şillikli... Oraya buraya, şamdan-
lar gibi, taze yeşil çamlar dikil-
miş.

Türkülere geçmiş uzunçarşısı:
«Elâziz, uzun çarşı»
«Dukkânlar karşı karşı»

Türkiyü yakan ozanın, ilham
perisi fazla yorgun olmamalı.
Elâziz, Doğu illerinden en faz-
la nasıplıdır. Buranın milletve-
killeri, «ha oyun, ha koyun, ha
çıkars» dememişler fazlaca. Ken-
dilerini seçen bölgenin halkını da
düşünmüşler ve ne koparabilir-
lerse koparmışlar, gelmiş geçmiş
hükûmetlerden.

Demokrat Partiden şeker fab-
rikası koparmışlar. CHP'den ve
AP'den, Keban Barajı'nı...

Okulları bol... Teknîker okulu-
na kadar var.
bütün bu nasıplenmeye rağ-
men Elâziz halkının göynü hiç
bir partye fazlaca kaymamış.
Partililer, soluk soluk burun
kırıyıyor:

«— Kadirşinâşlık denmez bu-
na» diye,
«— Denmez. Akılselim denir.

an kara
MEKTUBU
nimet arzık

SEÇİM ARE-
Elâziz, altı
Partiler arala-
am nsız çek-
dedir.
Çekişirler
çekişir gibi.
En büyük
tisinin içinde
Hem çekişir
yorlar: «Dört
mak mümkün
hüydü. İki buçuğa
düstük. İki
muhakkak. Ü-
çüncüsü sallantıda.
Merkez de, ne
rün diye bize
geçti. Ah, ah...
Ah, ya!...

AP'nin aday-
gan, eski
ar, Samet Gül-
doğbe Federasyonu
Başkanı. Han-
kampa sürül-
esmer, dökük
Hrsh, başta
rincisi o olac-
herhalde. Liste
İcincisi, horu-
olacak. Eski
P. milletvekili, es-
ki senatör, hu-
o da ufak tefe-
isminin yan-
şayan Kevni

Düşünce hürriyeti
ESİNDE ELÂZİZ
milletvekili çıkarır.
anda çekişir, fakat
ne partilerin içi-
dedir.
aylıkları, yorgan
kavga bitmez...
Bazılarını yakından tanıyorum
da... Elim ayagım düşünür Akba-
bam, adaylanmalarına. Elâziz'i,
kastetmiyorum, memleketin her
bucagını...

İki ara bir dere arasında ne
zaman politikacı kesildiler?
İki tavla partisi arasında, ne
zaman memleketin problemlerine
eğildiler. İki çakırkeyiflik arası-
nda ne zaman tarih şuuruna var-
dılar?
İki aylıklık arasında gereken
eğitimi ne zaman gördüler?
İki çakar arasında ne zaman
nefîslerini yendiler?
Gel Akbabam hora tepelim:
«Elâziz uzun çarşı»
«Dukkânlar karşı karşı»
«N'olursa bizim yorgana ola-
cak»
«Ve kavgalar son bulmayacak»
Son iki mısra benden. Herkes
bir şey uyduruyor, iki mısraçık
uydurmuşum çok mu?

yorsunuz. Eski Adalet Bakanlığı
müşteri. Durgun, içine kapa-
nık, kendini sallantıda hissetti-
ğinden ötürü üzgün...

Elâziz'da AP. «ha sen ha beni
diye, üç yıldanberi çekişiyor...
CHP'ye iki milletvekili düşü-
yormuş. Ordaki çekişme AP'nin-
ki kadar şenlikli değil.

Bir milletvekilliği de Bölükba-
şı'yla GP. arasında çek şilecek-
miş.
«— TIP?» dedim.
«— Nooo!» dediler.
Bilmiyorum ki nasıl olmalı se-
çimler, her aklına esen kendini
adaylamaya kalkmasın diye.

Bazılarını yakından tanıyorum
da... Elim ayagım düşünür Akba-
bam, adaylanmalarına. Elâziz'i,
kastetmiyorum, memleketin her
bucagını...

İki ara bir dere arasında ne
zaman politikacı kesildiler?
İki tavla partisi arasında, ne
zaman memleketin problemlerine
eğildiler. İki çakırkeyiflik arası-
nda ne zaman tarih şuuruna var-
dılar?

İki aylıklık arasında gereken
eğitimi ne zaman gördüler?
İki çakar arasında ne zaman
nefîslerini yendiler?
Gel Akbabam hora tepelim:
«Elâziz uzun çarşı»
«Dukkânlar karşı karşı»
«N'olursa bizim yorgana ola-
cak»
«Ve kavgalar son bulmayacak»
Son iki mısra benden. Herkes
bir şey uyduruyor, iki mısraçık
uydurmuşum çok mu?

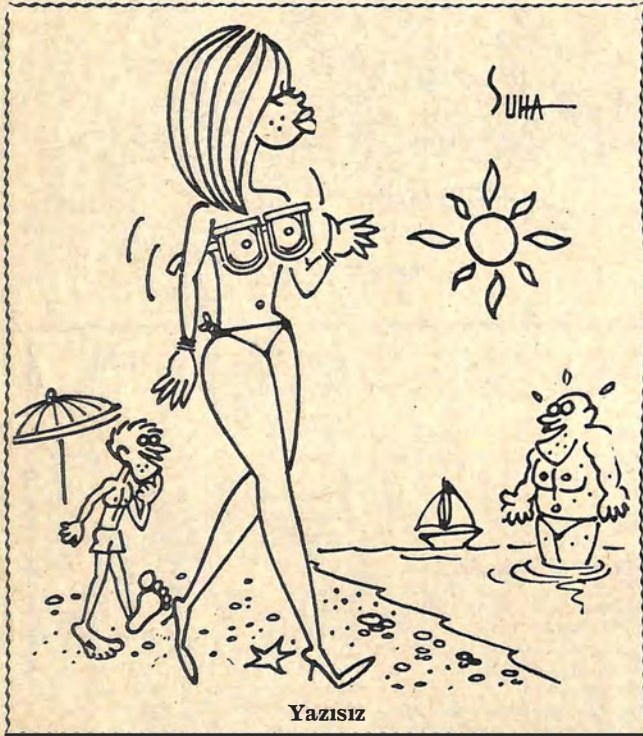
Nimet ARZIK

— Seni boğulmaktan kurtaran gence ne verdin?
— Telefon numaramı!..

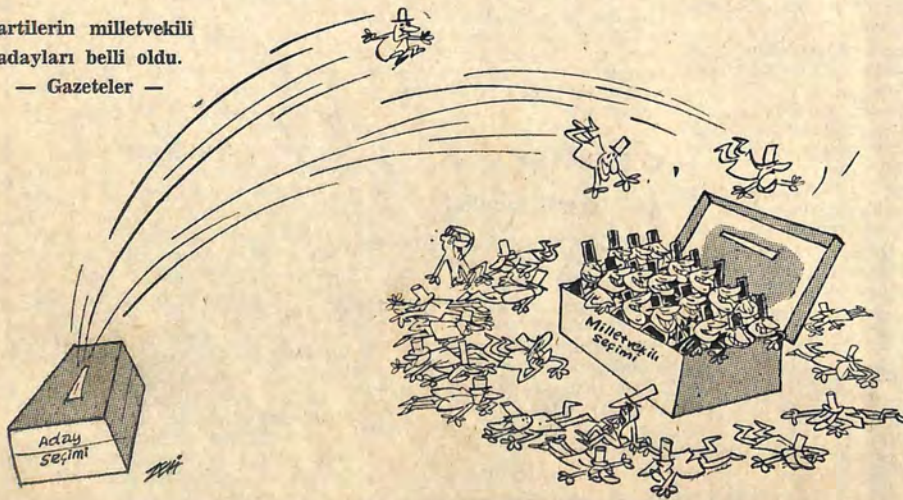

— Soyundum doktor bey... Artık muayene edebilirsiniz!

Yazısız

Partilerin milletvekili
adayları belli oldu.
— Gazeteler —

Sandıktan sandığa politikacı nakli!

Bir oy için!

Milletvekili aday, karısı ile birlikte seçim bölgesi ni geziyordu. Bir tarladan geçerlerken aday, gördüğü bir ineği telâşla selâmlayınca, karısı hayretle soru:

- Ne yapıyorsun?
- İneği selâmlıyorum!
- Neden?
- Bakarsın seçmenle-
rimden birinin hayvanıdır
da, bir oy'dan oluruz!

✱

İflâs!

- Demek, Mehmet iflâs etti ha?...
- Evet...
- Hiçbir şeyi kalmadı mı?...
- Kalmaz olur mu?...
Karısı duruyor!

✱

Ücret!

- Müdür:
- Şimdilik 400 lira ile işe başlayın, sonra arttırırım.
- Ben sonra geleyim müdür bey!...

— Benimki!

ELAZIĞ:

«Mâmuretülâziz» denirdi galiba buraya imparatorluk devresinde. «Mâmuretülâziz», insan söylerken yoruluyor.

Küçüklüğümde Elâziz denirdi. Şimdi «Z, Ç» oldu... Elâzığ.

Van gibi sarplıkları yok burada doğanın. Elâzığ bir ova... Yeşillikli... Oraya buraya, şamdanlar gibi, taze yeşil çamlar dikilmiş.

Türküle geçmiş uzunçarşısı:

«Elâzığ, uzun çarşı.»

«Dükkânlar karşı karşı.»

Türküyü yakan ozanın, ilham perisi fazla yorgun olmamalı.

Elâzığ, Doğu illerinden en fazla nasiplisidir. Buranın milletvekilleri, «ha oyun, ha koyun, ha çıkar» dememişler fazlaca. Kendilerini seçen bölgenin halkını da düşünmüşler ve ne koparabilirlerse koparmışlar, gelmiş geçmiş hükümetlerden.

Demokrat Partiden şeker fabrikası koparmışlar. CHP'den ve AP'den, Keban Barajı'nı...

Okulları bol... Tekniker okulu na kadar var.

Bütün bu nasiplemeye rağmen Elâzığ halkının göynü hiç bir partiye fazlaca kaymamış.

Partililer, soluk soluk burun kıvırıyor:

«— Kadirşinaslık denmez buna» diye.

«— Denmez. Akliselim denir.

Şuur denir. denir.»

SEÇİM ARE

Elâzığ, altı Partiler arala

amansız çekiş

dedir.

Çekişirler a

çekişir gibi..

En büyük ç

tisinin içindir

Hem çekişiy

yorlar: «Dört

mak mümkün

düştük. İki

muhakkak. Ü

Merkez de, n

rün diye bize

geçti. Ah, ah..

Ah, ya!...

AP'nin aday

gan, eski T

Başkanı. Han

kampına sürü

esmer, dökük

Hırslı, başta

rincisi o olac

ikincisi, herh

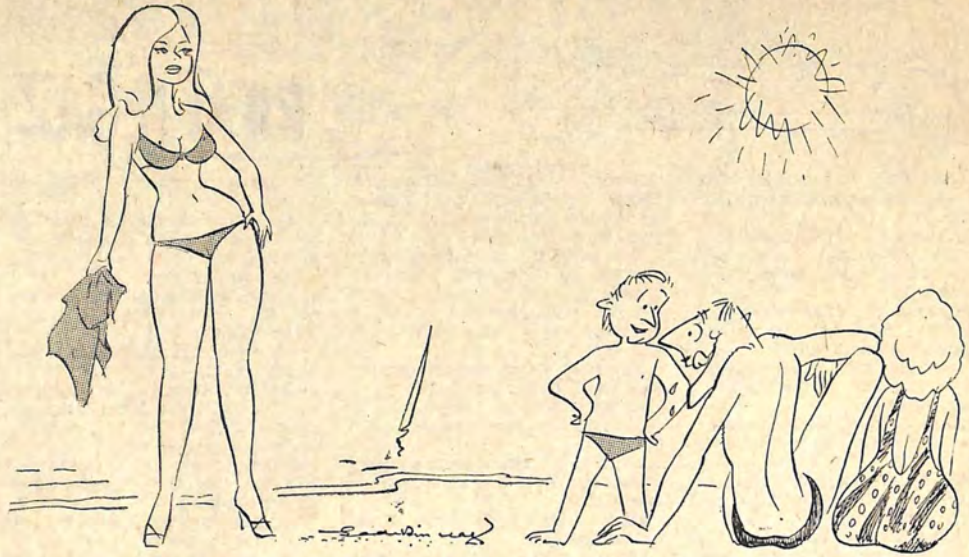
olacak. Eski I

ki senatör, hul

o da ufak tef

isinin yan

şıyan Kevni

— Baba, dondurma parası vermezsen, anneme haber veririm!..

Taşıt

- Otomobilin var mı?
- Yok...
- Motosikletin?...
- Yok...
- Bisikletin?...
- Yok...
- Peki, kaç numara a-yakkabı giyiyorsun?...
- 42...
- Söyle bir dolaşmak i-çin onları bir saatliğine bana verir misin?...

Öpme!

Genç adam, arkadaşları-na bir aşk macerasını an-latıyordu:

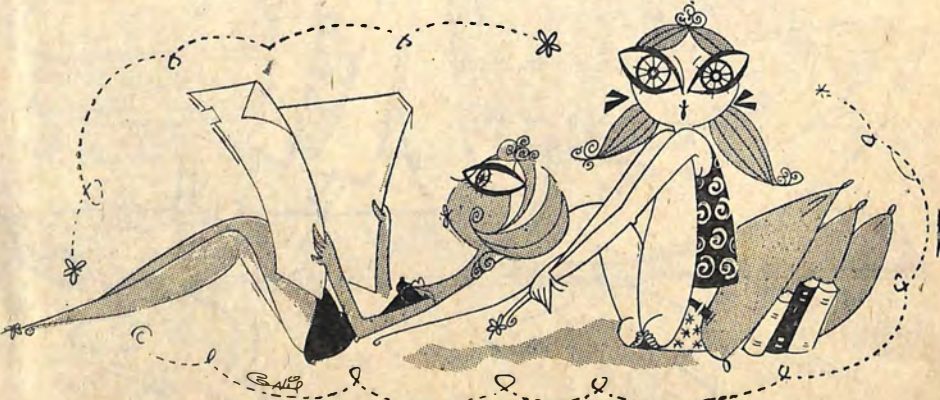
— Dudakları beninkile-re doğru yaklaşırken, rüz-gâra tutulmuş bir yaprak gibi titremeye başlamıştı. Onu kendime doğru çekin-ce bu titreme bana da geç-ti. Dudaklarımız birleştiği zaman ise ikimiz de şid-detle sarsılıyorduk.

Genç adam, burada sö-zünü kesti ve biraz du-rakladıktan sonra gülerek devam etti:

— Arkadaşlar size öğü-düm olsun, arabanın mo-törü çalışırken sakın sev-gilinizi öpmeyin!

YAZILI

- Seni boğulmaktan kurtaran gence ne verdin?
- Telefon numaramı!..

YARA

Düşünce hürriyeti

ESİNDE ELAZİĞ
milletvekili çıkarır.
ında çekiştir, fakat
me partilerin için.

aylıkları, yorgan
cava bitmez...

ekişme iktidar par-
ir.

rlar, hem dövünü-
milletvekili çıkar-
lıydı. İki buçuğa

tane çıkaracağımız
tincüsü sallantıda.

haliniz varsa gö-
karışmaktan vaz-

»

arı, Samet Gölde-

lebe Federasyonu

ihtilâde Sivas

müştü. Ufak tefek,

saçlı. Organizatör.

gidiyor... Liste bi-

rk herhalde. Liste

lde Ömer Sanaç

P. milletvekili, es-

ukçu. O da esmer,

k.

nda «?» işareti ta-

vedimoğlu'nu bili-

yorsunuz. Eski Adalet Bakanlığı müsteşarı. Durgun, içine kapalı, kendini sallantıda hissettiğinden ötürü üzgün...

Elâzığ'da AP. «ha sen ha ben» diye, üç yıldanberi çekişiyor...

CHP'ye iki milletvekili düşü-yormuş. Ordaki çekişme AP'nin-ki kadar şenlikli değil.

Bir milletvekilliği de Bölükba-şı'yla GP. arasında çekişilecek-miş.

«— TİP?» dedim.

«— Nooo!» dediler.

Bilmiyorum ki nasıl olmalı se-çimler, her akına esen kendini adaylamaya kalkmasın diye.

Bazılarını yakından tanıyorum

da... Elim ayağım düşüyor Akba-bam, adaylanmalarına. Elâzığ'ı kastetmiyorum, memleketin her bucağını...

İki ara bir dere arasında ne zaman politikacı kesildiler?

İki tavla partisi arasında, ne zaman memleketin problemlerine eğildiler. İki çakırkeyiflik arasın-da ne zaman tarih şuuruna var-dılar?

İki aylıklık arasında gereken eğitimi ne zaman gördüler?

İki çıkar arasında ne zaman nefislerini yendiler?

Gel Akbabam hora tepelim:

«Elâzığ uzun çarşı»

«Dükkanlar karşı karşı»

«N'olursa bizim yorgana ola-cak.»

«Ve kavgalar son bulmayacak.»

Son iki mısra benden. Herkes bir şey uyduruyor, iki mısraçık uydurmuşum çok mu?

Nimet ARZIK

Markası ne?

RIFAT ILGAZ

A SFALTTA üç tekerlekli bisikletlerini yarıştırlarken sordu Çiğdem:

«Markası ne senin bisikletinin?»
Şaşkın şaşkın baktı Cezmi:
«Nesi dedin, anlayamadım?»

«Markası!»
«Markası mı?... Bilmem!»
«Ohooo!... Bilmiyor! Var mı sanki senin bisikletinin markası?...»

«Neden olmasın! Senin bisikletinin varsa, benimkinin de vardır!»
«Olşa söyledin!»

«Babam çantaya saklıyor bisikletini şeylerini... Onu da koymuştur içine!»

Katıla katıla güliyordu Çiğdem:
«Çantaya girmez ki marka!»
«Nereye girer?»

«Akıldan söylenir o!»
«Peki... Var mı seninkinin markası?»

«Var ya!... Alsiyon!»
Durmadan güliyordu. O gülerken düşünüyordu Cezmi boyuna... İçinden çıkamayınca akşam sordu babasına:

«Babacığım, benim bisikletimin var mı markası?»
«Olmaz olur mu!»

«Var demek!»
«Var ya! Ralli!...»

«Ama Çiğdem Alsiyon!»
«Seninki neden Alsiyon olsun! Ralli, Alsiyon'dan çok daha üstün bir marka!»

Babasının anlattığına göre çok önemli bir markaydı Ralli. Alsiyon'dan daha parlak bir marka... Çok yarışlara girmiş, çok birincilikler kazanmıştı. Kendisi de atlayınca üstüne, Çiğdem'i geçmiyor muydu!

Ertesi gün bisikletinin markasıyla tam böbürleneceği sırada Çiğdem yeni bir soru dayandı:

«Söyle!» dedi, «Şu karşıdan gelen arabanın markası ne?»

«Ralli!»
«Hi hiii!...» diye güldü Çiğdem, «O tomobil markası hiç Ralli olur mu?»

«Benim bisikletimin markası o.»
«Ben arabanın markasını sordum.»

Tam araba önlerinde durunca Çiğdem:
«Ford!» dedi, «İnanmazsan soralım şoförüne!»

Sordular, doğrudu. Deli olacaktı Cezmi. Yoldan geçen her arabanın demek bir markası vardı ha!... Boyuna sayıyordu Çiğdem:

«Şu Şevrole! Şu kırmızı araba Fiat! Şu geriden gelen de Ponçiyak!»

Ama bu söylediklerinin, doğru mu, yanlış mı olduklarını soramıyorlardı şoförlerine, hızla geçip gittikleri için...

Şu var ki her otomobilin bir markası vardı. Doğru olan buydu.

Babası gümrükten yepyeni bir arabaya çıkardığı gün koşarak geldi Çiğdem:

«Gel.» dedi, «Sana babamın yeni arabasını göstereyim. Söyle bakalım markasını.»

«Ne bileyim.» dedi Cezmi, boynunu bükerek.

«Doğru, nerden bileceksin! Bizim arabanın markası Büyük.»

Bu markaların altında ezilen Cezmi, o günden sonra bütün arabaların önünü, arkasını incelemeye başladı. Markalarını öğrendi, yazdı defterine, ezberlemek için... Hem ezberliyor, hem de görür görmez tanımaya çalışıyordu. Korna sesinden, motor sesinden bile çıkarıyordu markalarını... Çiğdem de doğrusu hiç aşağı kalmıyordu kendisinden...

Bu marka merakı sürüp giderken babasının da işleri birden düzelivermişti Cezmi'nin. Özel şirketlerdeki şeflikten atlayıp, traktör satan bir işin başına geçivermişti. İlk iş olarak da kız gibi bir arabaya getirmişti Amerika'dan. Bunun markasını öğrendiği gün sordu Çiğdem'e:

«Söyle!» dedi, «Markası?»

«Markası mı, Volvo!»

«Ohhooo!... Bilemedin. Volvo nerde Oldsmobil nerde. Benim babam Volvo'ya kapıcısını bile bindirmez!»

Oldsmobil, Mercedes oldu üç beş yıl sonra... Babası gibi Cezmi de duyulmamış markaların peşine düşmüştü, yaşı ilerledikçe. Bir gün kravatının markasını gösterdi Çiğdem'e, biçimine getirerek:

«Dior!» dedi, «Babam doğum gününde hediye etti bana!»

Cezmi büyürken, Çiğdem de durmamıştı ki... Yine de sürüp gidiyor-

du marka yarışmaları... Bir gün Cezmi:

«Şu ağacın altında bir araba var ya!» dedi, Emirgân'da çay içerlerken bir gece.

«Var, ne olmuş?»
«Söyle markasını... Eğer bilemezsen, bir ceza vereceğim.»

«Ne cezası?»
«Öpeceğim seni bilemezsen... Söyle markasını!»

Herkesin bileceği bir markaydı bu: Ford. Çiğdem baktı baktı da, büküti dudaklarını:

«Şevrole galiba!» dedi.

Birden tuttuğu gibi öptü Cezmi. Ceza, ceza, hiç sesini çıkarmamıştı kızcağız!

Bir gün yine, bira içiyorlardı, Bek'te. Sordu Cezmi:

«Şu kıyıdaki araba... Söyle markasını?»

«Bilemezsem?»
«Bir ceza daha!»
«Ne cezası bu?»

«O kadar ağır değil, nişanlancağız!»

Kaşlarını çatıvermişti birden. Bartı kıyıdaki arabaya:

«Ya bilirsem?»
«Tabii senin dediğin olacak! Söyle!»

Çiğdem soğuk soğuk baktı Cezmi'nin yüzüne:

«Söylüyorum! Jaguar!»

Şaşıp kalmıştı Cezmi! Oysa üç şaşacak yanı yoktu bunun. Çiğdem bu arabayı ilk önce bir dergide görmüştü... Bir hafta önce de bu arabayla Kumburgaz'a gitmiş, arabayı kullanan gençle de denize girmek için...

«Ben kazandım!» dedi, «İsteme sırası bende!»

«İste!»
«Bir daha marka yarışması yok!»
«Nasıl olur?» dedi Cezmi, «Biz nasıl bırakırız bu yarışmayı!»

«Bırakırız!» dedi, «Çünkü artık i-kimizin de bilemeyeceği marka kalmadı.»

İster istemez boynunu bükmişti Cezmi. Dediği doğrudu kızın. Uzakdan görüp de tanıyamayacakları hiçbir marka kalmamıştı ikisinin de...

Çiğdem bu son geziden sonra bütün kaybolmuştu ortadan. O uğursuz Jaguar kendisini alıp götürüyordu Kumburgaz'a. Cezmi, bir kurcalayınca olayın altında daha başka nedenlerin yattığını anlayıvermişti, nişanlanmak üzereydi Çiğdem!

Bir iki yıl geçmişti aradan... Cezmi kendini öylesine derslerine vermişti ki, Teknik Üniversite'yi bitirmiş, babasının yanında yardımcı olmuştu. Son yenilgiyi unutmamakla birlikte, durmadan ilerliyordu işinde.

Başarısını Çiğdem de uzaktan uzağa izlemiyor değildi. O izlemese bile sosyete ne güne duruyordu. Kokteyl partiler, garden partiler, Hilton'lar, Divan'lar, Çınar'lar Cezmi'nin ünüyle çalkanıyordu. Belki de bu yüzden, bir türlü evlenememişti Çiğdem. Bir gece karışıklıkları Hilton toplantısında sokulmuştu Cezmi'nin yanına:

«Yeni yeni markalar girdi İstanbul'a bir iki yıldır!» dedi, «Oyunuza devam edebiliriz, eğer istersen!»

«Peki, edelim!» dedi Cezmi, «Bir arabam var, bakalım bilecek misin markasını! Hadi inelin parka da...»

«Peki, bilemezsem ne olacak?»
«Ne mi olacak? Düşünmedim henüz!»

«Ya bilirsem?»
«Bilirsen...» dedi, «Verirsin ceza mı! Ama bilemezsen...»

«Evet, bilemezsem?»
«Öpeceğim seni!»

Kadehlerini bitirip indiler otelin önüne. Cezmi:

«İşte!» dedi, «Şu kırmızı Taurus'un yanındaki krem rengi arab!»

«Haa!...» dedi Çiğdem, hiç düşünmeden, «O mu? Alfa Romeo!...»

«Bravo!»
Oysa Çiğdem sosyete sayfasından öğrenmişti arabasının markasını.

«Söyle!» dedi Cezmi, «Cezam ne olacak?»

«Hani bana bir teklifte bulunmuşsun iki yıl önce... Ceza olarak teklifini kabul ediyorum şimdi!»

Birden toparlandı Cezmi:
«Markasını bildir arabamın!» dedi, «Modelini de bilirsen!»

«Modeli...»

Düşündü, yeni başarıya erişmiş bir iş adamının, mutlaka son model olması gerekirdi arabasının:

«69 model!» dedi.
«Hayır, 70 model!»

«Nasıl olur! Daha 1970 yılına girmedik ki!»

«Girmeden değişir bazı modeller. Hele çok tutunmuş markalar, durmadan model değiştirirler, ikinci, üçüncü baskı yapan gazeteler gibi... Sürüm olsun diye...»

«İyi ama, ben son model demek istiyordum!»

«Olmaaz! Bugün son model dediğin, gelecek yıl eski model olabilir. Yılıni söyleyecektini! Sevgiler de yıllarına göre modellendirilmezler mi?»

«İyi ama... Bizim sevgimiz...» diyecek oldu.

«Sağlam bir markası vardı, modelini eskitiverdin sen! Aradan geçen iki yıl içinde markası kalsa da, modeli değişiverdi... Belki motoru çalışmadığından... Dura dura aküsü boşaldığından... Belki de yağsızlıktan... Yatakları paslandı, pistonu karıncalandı... Senin anlayacağın model olarak eskidi gitti!»

«Ama ben markasını bilmiştım arabamın!» dedi, «Sen modeli sonradan çıkardın!»

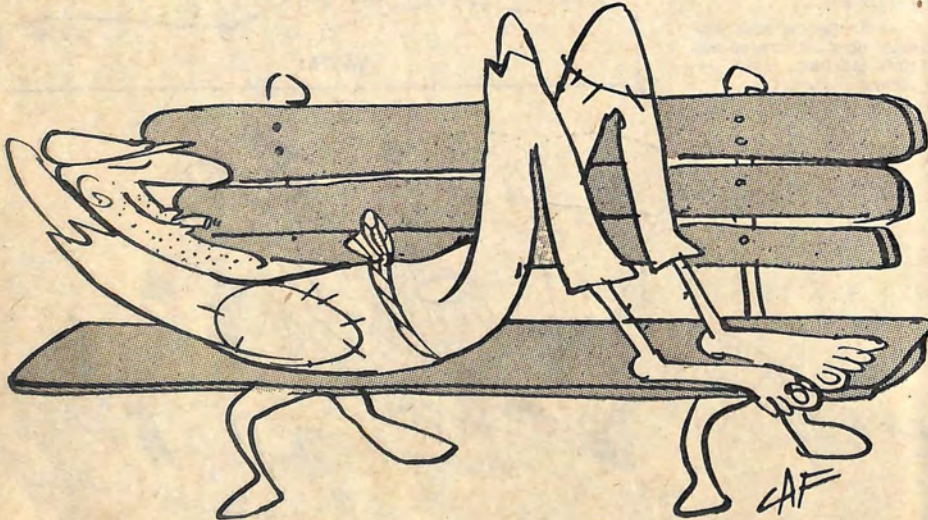
«Evet, markasını bildin! Öyleyse küçük bir ceza!»

«Vereceğim tabii... Kapat gözlerini!»

Gözlerini sıkı sıkı kapatan Cezmi'nin dudaklarına sıcak bir öpücük kondurdu. Bu öpücük, ne kadar sıcak olsa da, eski sevgilerinin modelini değiştirmeye yetmemişti!

Rifat ILGAZ

İngiltere'de duvarsız evler yapıldı. — Gazeteler —

BİZDE DUVARSAZ EV!

Eğlencelik

Suavi Süalp

SAYI: 1973 — YIL: 1999 • EĞRİYE DOĞRU — DOĞRUYA EĞRİ •

ORTA AFRIKADA ORMANISTANDAKİ

Seçimler yaklaştıkça adaylar vatandaşlara kur yapıyor.

İŞTE BİR ÇALIŞMA — Resimde iki pijamalı adayı kur yapma taliminde görüyoruz... Resim kampta gizlice çekilmiştir... (Foto: Lumumba)

Orta Afrika, (Telefonla) — Seçimleri iki ay kalması adayları birden hareketlendirmiş ve adaylar seçilmek için vatandaşlara kur yapma talimlerine başlamışlardır. Oy alabilmek için her türlü numarayı öğrenmeye çalışan adaylar, bilhassa sırtıma, el kol sallama, vaatlerde bulunma, yüksekte atma, sırıkla atlama, palavra sıkma talimlerine, açılan kurslarda sabahdan akşama kadar sıkı bir şekilde hazırlanmaktadır.

KURSLAR YİRMİ GÜN SÜRECEK — Bu kurslar tanınmış ve tecrübeli politikacılar tarafından yönetilmekte ve her adaydan 4500 lira alınmaktadır. Kurslar yirmi gün sürecek ve başarı gösteren adaylara merasimle bröveleri verilecektir...

ÇOĞU KILO ATILAR — Vatandaşlar fazla göbekli ve yağlı gözüklü onların antipatisini çekmemek için sıkı bir peyrize başlayan adaylar her gün sadece birer ekmek, ikişer tabak etli yemek, üçer tabak pilav ve tatlı yemekte, içki olarak sadece birer şişe büyük rakı içmektedirler... Eski yediklerinden az kalori alan adaylardan çoğu şimdiden fazla kilolarını atmışlardır... Her gün tartılan adaylardan fazla kilosunu atanlara, hocaların nezaretinde mikrofonda terleme dersleri verilmektedir... Bu seneki seçimlerde adaylardan form tutanların kazanacaklarına muhakkak nazarıyla bakılmakta ve form tutanlar listelere girebileceklerdir. Haydi hayırlısı...

FIKRA :

YİNE Mİ SİMİT?

İlallah artık şu simitten... Belediyeci simitçiye kovalar, simitçiler ikide bir zam ister, ne oluyoruz?.. Simidin yine elli kuruşa çıkacağını duyduğumda bozuldum. Biz gazetecilerin tek ümidi simittir... Simit milli yemeğimizdir... Simidin elli kuruş olması fiyatların yine artacağını bize müjdelemiyor mu sanıyorsunuz?.. Bütün vatandaşlara sesleniyorum... Bir hafta kınse simit yemesin, bakalım simitçilerin ümidi kalır mı?.. Birleşelim ve elele verelim, hiç yemeyelim ve kimseye bir şey demeyelim... Ya ne yiyeceğim?.. Diyecekler de cevabımız olacaktır... Ben kendimi o cevabı verirken mutenezzih kılıyorum... İsteyen simit yiyebilir... Fakat şunu unutmamalıdır ki, yenen her simit ümidimizi bir kere daha söndürecek... Dedğim her zaman çıkmıştır... Bu çekilişte de çıkacaktır. Netice ne olacağını simitçiler değil ben bilirim... Şu buhranlı günlerde yenecek çıtır çıtır bir simit ağza lezzet verecektir... Bunu unutmayın... Saygıdeğer hemşerilerim...

BEDRETTİN HALKA

TURİSTİK KAZIK

BİR TURİST KADINA ÜÇ METRE PATİSKAYI HÜRREM SULTAN'IN FERACESİ DİVE SATTILAR

SİMİTLERİN elli kuruşa çıkmasına sinirlenen Kapahçarsı esnafından Sarafim Haralombosidis adında biri Avusturyalı kadın turistlerden madam Helga'ya üç metre adı patiskayı Hürrem Sultan'ın feracesi diye satmış, fakat kadının bunu başka bir yerde gösterip kazıklandığını anlaması üzerine polis tarafından yakalanmıştır...

SARAFİM NE DEDİ? — Sarafim polisleri ve madamı karşısında görünce önce deli numarası yapmış fakat ağzının ortasına bir tokat yiyince kendine gelerek bülbül gibi konuşmaya başlamıştır:

« Ben simitçiye sinirlendim... Yirmibeş kuruşluk simit elli kuruş oluyor da üç metre patiska neden 45.000 lira olmuyor?.. Ayrıca ben madama bunu satarken Hürrem Sultan'dan bahsetmedim... Safiye Sultan'ın diye okuttum. Kendisi ecnebidir... Bir şeyden anlamaz diyerek kazık atımsa neticede para yine memlekette kalmadı mı?» diye saçmalamış ve fazla konuşturulmayıp götürülmüştür.

HELGA HEMEN GİTTİ — Parasını geri alan turist kadın Helga...

VAH, VAH... SİZİ KAZIKLAMISLAR — Helga aldığı patiskayı müteahhassı gösteriyor... Müteahhass da hakikati yüzüne bütün çıplaklığıyla söylüyor...

ga hemen Karaköy'deki kendisini getiren turist vapuruna binmiş ve gemi kalkana kadar kamerasından çekmiştir... Sarafim'in ayrıca Helga'ya evlenme teklif ettiği sanılmaktadır. Bu hususu her halde Sarafim bilir... Şimdi içerde olduğundan konuşmak imkânını bulamadık... Özur dileriz...

Evlerinden kaçan Nuriye ve Huriye kardeşler plajda bulundu.

Taaaa Siverek'ten bir otobüse atlayarak gizlice evlerinden İstanbul'a kaçan Huriye ve Nuriye adındaki kardeşler dün sabah Çeşmealtı plajında yüzerlerken bulunmuşlar ve alâkahlar tarafından denizden ağlarla çekilerek çıkarılmışlardır... Denizden çıkarılmayacak bayılan iki deniz kızı kendilerine geldiklerinde etraflarındaki erkeklerden utanmışlar hemen birer bornoza sa-

rınmışlardır... Önce konuşmakta ısrar eden kızlar, sonra buraya sırf denize girmek için geldiklerini ve geldiklerinden beri denizden çıkmadıklarını söylemişlerdir... Denizi çok seven iki kız kardeşin mevsim sonuna kadar yüzmelerine, sonra memleketerine dönmelerine karar verilmiştir... Resimde Nuriye ve Huriye'yi en tabii halde gayet tabii görebilirsiniz...

BİZ ailece işi sıkı tutuyorduk. Para işiydi bu... İstiyorduk ki, arsayı sattığımızı hiç kimse duymasın. Aramızda «bu konuda hiç kimseye bir şey söylemeyeceğimize» dair bir sözleşme yaptık. Hatta yemin de ettik. Elimize biraz para geçecekti ya, korkuyorduk yüzümüze gözüme buluşturmayalım diye! Elimize ne kadar para geçecekti, nasıl geçecekti, kimden geçecekti? İşte bunları gizli tutmaya çalışıyorduk. Sonra biz fukara bir aileyiz. Uçan kuşlara bile borcumuz vardır. İlk kez elimize bu kadar para geçecekti. Har vurup harman savurmaktan da korkuyoruz üstelik. Bu yüzden işi devlet sırrı gibi tutmak bizim yararımızaydı.

Arsayı alan adamı bekliyorduk. Paraları getirecekti. Aklımız fikrimiz, adamdaydı. Ha geldi, ha gelecekti... Kimseye çıkarmadan, perdeyi aralayıp yolunu gözetliyorduk. Az sonra geldi adam. İçeri buyur ettik. Sırtında bir çuval vardı. Odaya girdik. Çuvalı iki kulağından tutup paraları boşalttı odanın ortasına. Ne oluyor diye şaşırдық... Odanın içinde adım atacak yer kalmadı. Paraların üzerine basa basa dolaşıyoruz... Kimse duymasın diye el kaş işaretleriyle konuşuyorduk.

Beslikler, onluklar, yüzlükler birbirlerine karışmışlardı. Bunları bir bir ayırmak ve saymak bir meseleydi. Hep paraları bakıyorduk. Aptallaşmıştık. Bize ne oldu böyle?...

- Hüsmen be...
- Ne var?...
- Say şu paraları.
- Selim sayсын...
- Sen say!...
- Yapamam ben...
- Ben sayayım mı?
- Hee, say ya!...

Selim başladı paraları saymaya... İkinci onlukları bir kenara koydu. Sonra yirmiliklere geçti. Durmadan sayıyordu... Bir sigara yaktı, tekrar başladı... Odanın içinde çıt çıkmıyordu. Şaşırmasın diye hep susuyorduk. Bir ara bağırıp çağırdı... Saydı, saydı da tekrar paraları çuvala doldurdu. Ne yapıyordu bu adam?... Sesimizi de çıkaramıyorduk. Çuvalı tekrar boşalttı... Yeniden paraları çuvala doldurmaya başladı. Doldurdu, boşalttı... Odanın içi kâğıt parayla dolup taşıyordu.

- Onbin, oniki bin daha ne eder?...

Durmadan bağırıyordu.

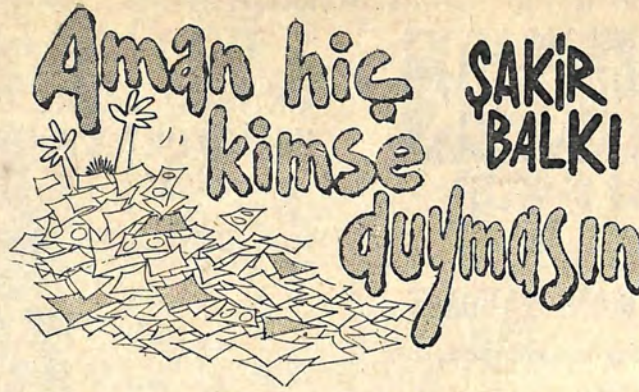
Ödümüz patlıyordu bağırmasını sokaktan duyacaklar diye! Bu adama birşey oldu. Çuvala aklını bozunca çuvalamaya başladı.

— Böyle küçük çuval olmaz!... diye bağırıldı.

Yine saymaya koyuldu. Hem sayıyordu, hem de ceplerine para dolduruyordu. Sonra başladı türkü okumaya.

Parayı getiren adam:

— Bunu öbür odaya kapatalım... dedi.

Öyle yaptık. Bir ara kapı vuruldu. Baktık, komşumuz Hikmet beydi. Gülerек: — Size Toto mu vurdu? diye sordu.

Hikmet beyi hemen savdık. Bu sefer paraları Hüsmen saymaya başladı. Elinde kâğıt kalem... Yarım saat paraları istef etti. Bir, iki, üç... Bin, ikiyüz daha?... Yüz kere yüz?... — Daha mı? Daha mı be?... Daha mı?...

Başka birşey demiyordu. İş gücü bağırıyordu... Ne bağırıyorsun da diemiyorduk. bağırıkça bağırıyordu...

Hüsmen'i de öbür odaya attık. Kazasız belâsız şu paraları bir sayabilsek ne iyi olacak... Ragıp ağabey başladı paraları saymaya... Makine gibi sayıyordu. Tüm umudumuz ondaydı. Bu işi ancak o yap-

bilirdi. Bir ara nasıl olduysa oldu, para çuvalını başına geçirip sokağa fırlamaz mı?

Ragıp ağabeye ne olmuştu böyle?... Biz de hemen peşine düştük. Onun bu durumunu görenler hayret etmeye başladılar.

— Tutmayın benil...

Ragıp ağabey aldı başını gitti... Eve döndüğümüzde ne görelim? Bir sürü insan toplanmıştı. Bizim odadan sesler geliyordu: — Üçyüz lira, onbin lira daha ne eder?... Otuz bin... — Dayım para sayıyordu galiba. Yaşı bir adam: — İçeride para kavgası var... diye koştu.

Beriki de: — Bu eve piyango vurmuş, içeri de habire para lafları var... dedi. İçeri de giremiyordum. Bu adam-

PORTRE :

Bir kendi bilir neler çektiğini
Güzelleşinceye dek
Bir de kuaförlerle
Güzellik enstitüleri...

Saçları bazan Monica,
Bazan peruka,
Kıyafetleri çekme,
Kırpikleri takma,
Gözleri Süreyya,
Yanakları elma,
Burnu estetik,
Dudakları seksomanyetik,
Çenesi otomatik,
Göğsü Diana,
Beli Jane Fonda,
Kalçaları Sophia,
Bacakları Ursula
Ve seksi Liz...
Öyle bir güzel ki
Karma artist...
Kör mü filmcilerimiz?
Harcamıyor bu toplumda çaresiz...
Şarkı söylese de bir dinleniz;
«Gâvurcağı nasıl öğrenmiş» dersiniz.

Ama İngilizceden 1 almış öğrenciyken,

Şu dersten sıfır,
Bu dersten bir...
Bunlar ona vız gelir.
Bezik bilir,
Poker bilir,
Dâns bilir.
Streap tease,
Falan filân,
Daha neler neler bilir...
Şiir denince al Yahya Kemal,
Roman denince ver Kerime Nâdir...

Yaşantısı şendir;
Öğleye dek uyur,
Butik'lerde giyinir,
Garsoniyelerde soyunur,
Haftada bir ayakkabı,
Ayda bir flört eskitir...

Plâjda kapak kıızı,
Baloda manken...
Gününü gün ediyormuş
Onda bu güzellik varken...

Mukadder ÖZAKMAN

lar ne bağıra bağıra para sayıyorlardı, olur mu böyle şey?...

— Yüzlükleri şöyle ayırın bel!...

Eyvah, herkes dinliyordu bizimkileri...

— Kolay mı bir çuval parayı saymak...

İpliğimiz pazara çıktı bile... Bizde şans yok, şans... İşte İsmail bey de geldi. Ona üçyüz lira borcumuz vardı... Haydii, bakkal Yusuf bey de damladı. Kasap Deli Osman da çıktı...

— Binlikleri şöyle ayrı koyun... Yirmibin, onbin daha?... Yahu, şu yüzlükleri şöyle sedirin üzerine koy demedim mi? Kafam bozuluyor ha... Para bu, paraaaa!... Çuvalı getirin... Yetmişbeş bin mi?... Olmadı, olmadı...

Bir ara dayım don gömlek dışarı fırlamaz mı? Olanlar bundan sonra oldu. Ardından da bizim Sami... Rezil olduk... Don gömlek dışarı fırlayan dayım durmadan «yangın var» diye bağırıyordu.

Ne yangını bu?...

Polisler... kalabalık:

— Yangın nerede yahu?...

Düdükler ötüyordu.

— Neresi yanıyor arkadaşlar?...

Bu sefer bizim odadan başka sesler gelmeye başladı. Babamın sesi... Paraları babam sayıyordu. İş babama kalmıştı. Babam yavaş a damdır. Bir süre ses falan çıkmadı. İçim biraz rahatlar gibi oldu... Babam imkânı yok sinirlenmezdi. Yaşlı adamların hali başka olur ya... Saysa saysa babam sayardı bu paraları... Bir çuval paraydı ama yavaş yavaş sayardı yine... Bir ara ne oldu, nasıl oldu, sokakta yüzlükler uçmaya başlamaz mı? Bizim پدر paraları sokağa atıyordu.

— Para yağıyor gökten...

Avuç avuç sağıyordu babam sokağa...

İtişmeler başladı.

Babam hem para atıyordu, hem de «Ahhaaa... ahhaaa... ahhaaa...» diye bağırıyordu.

Gazeteciler de geldiler:

— Gökten para yağıyor bura da!

Banknotlar havada uçuşuyordu.

Herkes para kapışıyordu.

— İtişmeyelim...

— Ulan, ayağıma ne basıyorsunuz! Kapiya çıkan babam:

— Siz sağ ben selâmet, dedi...

Babamın poz poz resimlerini çekiyorlardı. Polis de bir yandan ifadesini alıyordu.

Kime ne kötülük ettik ki bunlar başımıza gelmişti? Kimse duymasın diye günlerce plân kurduk ama olmadı. Kırk yılın başı avucumuz biraz para görecekti ki, onu da yüzümüze gözüme buluşturdık. Sağır sultan bile duydu. Ne yapalım, oldu işte.

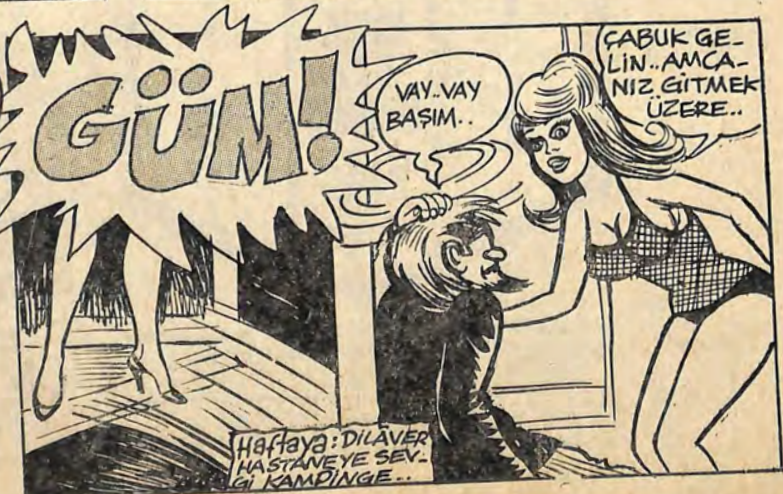
Elimize bir çuval para geçince hepimiz çuvaladık.

Şakir BALKI

TATLI SERTAİLESİ

çizen:ZEKİ

— Ne bilirim ben be! Mudur bu, canı ister şimdi gelir, canı ister biraz sonra gelir, canı ister hiç gelmez...

— Demek hiç gelmez!...

— Ne yaparsın sen muduru, varsa yapılacak bir şey söyle bana, yaparım yarına kadar. Gelirsin yarın, alır gidersin. Yoksa mudurun akra-bası mısın?

— Hayır değilim. Ben müfettişim!

Dehri efendinin lokması ağzında kaldı... Sıçrayıverdi havaya. Bir daha sıçradı, bir daha sıçradı, fakat lokma gelmiş oturmuştu tam nefes borusunun önüne...

Dehri efendi, hık etti, gık etti, koştu gitti sürahinin başına. Gözleri gövvere gövvere bir bardak suyu içtikten sonra, müfettişin yanına geldi:

— Husşgeldiniz efendim! dedi.

Müfettiş elini uzattı ama, hoşbulduk demedi...

— Efendim söyle buyurun!

— İyi burası...

— İyi mi orası?

Koştu gitti, kendi altındaki minder aldı geldi:

— Efendim mindere oturun!

— İyi dedim...

Dehri efendi, minder elinde ne yapacağını şaşırdı.

— Efendim bir kahve?

— İstemez...

— Efendim sigara?

— İstemez...

— Efendim pencereyi açayım mı?

— İstemez!

Dehri efendi, ellerini uğuştururken ağzından kaçırıverdi:

— Efendim yeni evlendik de...

— Kim, müdür bey mi?

— Yuk efendim ben. Hayriye hanımla evlendim...

— Öyle mi? Mübarek olsun...

— Sağolun efendim, sayenizde...

Bir kahve efendim?

— İstemez dedim.

— İstemez dediniz...

O sırada karnına bir buruntu girdi Dehri efendinin. Bu korkunun buruntusuydu.

Müfettiş bey tekrar sordu:

— Müdür bey ne zaman gelir?

İLYAS EFENDİ

MUZAFFER İZGÜ

— Şimdi efendim. Belki de gelmiştir. Bakayım isterseniz bir.

— Gelince buraya uğramaz mı?

— U kadar çoktur ki işleri mudur beyin, kaybetmez hiçbir zaman vakit orda burda...

— Demek hiç kaybetmez vakit?

— Öyle efendim. Kaybetmez hiç.

— Pekiyi diğer arkadaşların ne zaman gelirler?

— Şimdi efendim... Yalnız Süleyman beyin dün kaynanası haşlandı efendim...

— Kaynanası?

— Evet kaynanası efendim. Düşmüş koskoca bulgur kazanına. Haşlanmış kadıncağızın bacağı kolu. Yatırdı onu dün Süleyman bey hastaneye. Ağlardı burda hep, ölecek benim kaynana diye. Ettik biz teselli, dedik ulmaz birşey. Belki onu bir ziyarete gider, oyle gelir dayreye.

— Ya diğer arkadaşlar?

— Efendim, Yukup beyin sizlere ümür babası vefat etti öteki gün. Kesmez sakahını kaç gündür Yukup bey. Sızlanır buralarda babam babam diye. Babası pehlivanmış eskilerden çok güzel tutarmış güleş. Tuttuğunun sırtını yere getirmiş. Yukup bey yanmıyor babasının üldüğüne, yanar hâturalara. Var diyor evde madalyalar. Benim babam kabarmıştır göğsünü Türk'ün... Başpehlivandır yabancı memleketlerde... Yâni demem şu ki belki gider mezarını ziyarete.

— Üç kişi mi çalışıyorsunuz?

— Vardır bir de İlyas efendi. Gençtir... Geçmiştir başından bir kara sevda. Bu yüzden ulur sık sık ishal. Tutamaz çucuk karıncağızını, fırlar gider hep kenefe. Olur kuunun da ishali artmıştır bugün. Ama gelirler, vallahi billâhi gelirler...

— Pekiyi, müdür beyin hiçbir sıkıntısı yok mu?

— Kul olanın sıkıntısı ulmaz mı müfettiş bey? Unun da oğlandan başı derttedir. Demez sabah akşam, koşar topun ardından. Uyanır sabaha karşı alır soluğu futbol sahalarında... Çalışır ki mudur bey okusun adam olsun oğlan, ama o hiç bir zaman düşünmez babasının iyi niyetini... Belkim o da gitmiştir haylaz oğlan aramaya...

— Siz hiçbir derdiniz yok öyleyse?

— Hiç olmaz mı müfettiş bey? Benim de derdim yıkanmaktan. Vardır benim bir Hayriye hanım, aldım bu kariyi yeni. Yıkar beni sabah akşam. Döker derilerimi pul pul. Yıkayacaktı bu sabah da, kaçtım, aldım soluğu dayrede.

— Onun için erken gelmişsiniz de-senize.

— Yuk efendim, ben gelirim zaten erken... Bu yaştan sonra yeter bize beş saat uyku. Aldıktan sonra beş saat uykumu tutarım ekneğini yediğim dayremin yolunu. Açarım elektriği, çalışırım sabaha kadar.

Müfettiş bey:

— Siz çok çalışkan bir kişiye benziyorsunuz. Arkadaşlarınız da şayet böyleyse, dairenizde işler saat gibi yürüyor demektir...

— Yürür efendim yürür. Ben önceden sizi Yukup beyin kayınpederi zannettim de ondan seslenmedim. Vardır Yukup beyin bi kayınpederi, her gün gelir buraya. Der Yukup bey, yavv şu sigara otlakçısı adamı alıştırmanın buraya... Tutmaz hiçbir iş. Ben bile eve gelince kuvarım. Ama biz demeyiz tiyle. Deriz arkadaşımız Yukup beyin kayınpederidir, verelim ona şuradan bi sigara. Ben bilseydim sizin müfettiş beyefendi olduğunuzu, hiç yerdim ününüzde simit? Afedin efendim!...

Müfettiş bey hiç seslenmedi. Cebinden bir sigara çıkardı. Dehri efendi, iki kibriti birden tutuşturdu, ne olur ne olmaz, biri tutuşmazsa biri tutuşsun diye...

Müfettiş bey:

— Saat kaç? diye sordu.

— Ulmuştur daha şimdi dukuzbuçuk...

— Demek dokuzbuçuk ha!...

— Yeni ulmuştur efendim.

— Siz masanıza gidin ve çalışın.

— Başüstüne efendim!...

Müfettiş bey cebinden bir kâğıt çıkarıp yazmaya başladı. Arada bir başını kaldırıyor kapıya bakıyor, sonra yine yazmaya koyuluyordu... Onbeş dakika sonra İlyas efendi geldi. Her zamanki gibi başı yine önünde eğik hiçbir tarafa bakmadan masasına oturdu. Hemen ön tarafta oturan müfettiş beyi görmemişti bile. Ama Dehri efendi müfettiş beyin görmez tarafından İlyas efendiye uyarıya çalışıyor, ellerini boğazına götürerek, tombalak adamı gösteriyor, kesme işaretleri yapıyordu... Arada bir yavaş fısıldıyor:

— Anla yavv anla, keser keser, adamı keser, müfettiş! diyordu.

İlyas efendi anlamayınca:

— Kafasız oğlan, kafasız oğlan, deyip ayaklarını yere vuruyordu.

Arada bir eliyle alt tarafını göstererek ishal işareti vermeye çalışıyordu. Bu arada yüzünü buruşturuyor, sanki acı çeken bir anlam vermeye çalışıyordu.

İlyas efendi:

— Ne o Dehri efendi, dedi, yoksa Hayriye hanım bugün yine mi yıkadı seni?

«Hay kafasız oğlan hay!... Ulan elimi gösterdiğim tarafa bak. Tani bu tombalak adamı. Bilesin ki bu adam müfettiştir. Ben denişim senin için ishal... Ama nerde o kafa bu oğlanda?»

Sonunda dayanamadı, kendisi sordu:

— N'uldu senin ishal İlyas efendi?

O arada bir kâğıdın üzerine kocaman harflerle müfettiş yazdı ve İlyas efendiye gösterdi. Sonra tombalak adamı işaret etti.

İlyas efendinin dizlerinin bağı çözüldüverdi birden...

«Halı gördün mü torik?»

— Benim ishaller mi Dehri efendi? Vallahi yine bildiğin gibi...

— Yuktur herhangi bir sağalın?

— Eh, son ilaçlardan sonra bir parça iyi...

Müfettiş bey, Dehri efendiye sordu:

— Kim bu arkadaş?

Yeterdi bu söz İlyas efendi için, koştu müfettiş beyin yanına gelerek:

— Bendeniz İlyas kulunuz efendim, dedi.

— Kaç yıllıksınız?

— Sekiz efendim.

— Hiç terfi ettiniz mi?

— Hayır beyefendi.

— Geçin oturun masanıza!

— Başüstüne efendim. Acaba bir kahve?

Dehri efendi:

— Süyledim, içmez müfettiş bey, dedi.

Müfettiş bey yine elindeki kâğıda bir şeyler yazmaya koyuldu...

İlyas efendi meslek hayatında ilk kez müfettiş görüyordu. Hayâlde canlandırdığı müfettişlerin hiçbirini benzemiyordu bu. Onun hayâlindeki müfettiş uzun boylu, sert bakışlı, gür kaşlı idi... Gerçi bunun da bakışları sertti ama ne de olsa bu tombalaklığı onu biraz daha munis yapıyordu. Sanki İlyas efendiye, bu müfettişin insana hiçbir kötülüğü dokunamazmış gibi geliyordu.

Kimbilir belki de hakikaten öyledi... Ama müfettişler ancak raporlarıyla belli olurlardı. Bakarsın yüzüne karşı, bravo der, çok iyi çalışmışsın der, arkasından da tenkidlerle dolu raporunu gönderirdi... İsten el çektirmek, emeldiye ayırmak, bir yerden bir yere tâyin etlârin elindeydi... Kalemnin ucuy-mek, terfi ettirmek hepsi hepsi bundaydı memurun hayatı. Hele ufaklık memur olursan artık hakkını hulkunu öteki dünyada arardın...

(Devamı var)

Yayın organları hakkında bilgi sağlanır. Eskiz ve program hazırlanır. Objektif tavsiyelerde bulunulur. Tespit edilen programlar titizlikle yürütülür.

Cağaloğlu, Türkocağı Cad.no.1, kat:3
Telefon: 2766 00 - 2766 01. İstanbul

(Basın : 60864 — 143)

Akbaba

Haftalık Siyasal Mizah Mecmuası

SAHİBİ :
Ergin Ortaç

Yazı işlerini fiilen idare eden:

Kadri Yurdatap

Dizlediği ve basıldığı yer:

Akbaba Matbaası

Sekreter: Selâmi M. Yurdatap

Fiatı: 100 kuruştur.

MİLLETLER GÜLÜYOR

Önce bayatını...

Yazısız

Öğüt

Ruh doktoru, meslektaşlarından birine öğüt veriyordu:

— Muayenehane açarken bil-hassa şu hususları gözönüne al-malıyınız, dedi. Ruhi bunalımlar içinde kıvranan bir hastayı tel-kinle tedavi yolları ararsınız. Hastanız şuurunu kaybetmişse, ücretinizi aklı başına gelmeden önce alırsınız.

Acaba

Garsonu çağıran müşteri, ö-nündeki fincanı göstererek:

— Eğer bunun içindeki kah-veyse, bana çay getiriniz, dedi. Yok eğer çaysa, bana kahve ge-tiriniz.

Burnunu fincana dayayan gar-son, yüzünü ekşiterek sordu:

— Peki mösyö... Ya fincanın içindeki bulaşık suyuysa?...

Yüzü tutmamış

Leydi, kocasına:

— Davranışlarınız hoşuma git-miyor, dedi. Dün gece sizi, oda hizmetçimle bahçede gördüm.

— Evet ama, kötü bir niyetim yoktu.

— Madem niyetiniz kötü de-ğildi, hizmetçinin eteklerinin al-tında ne arıyordunuz?

— Sizde istemem gereken şe-yi, istemeye yüzüm tutmadığın-dan hizmetçinizden alıyordum!

— İyi ki bikini mayolarımızı giymemişiz!

Uçak Afrika'yı geçerken ateş almıştı. Pilot, uçağın tek yol-cusu genç ve güzel kadına:

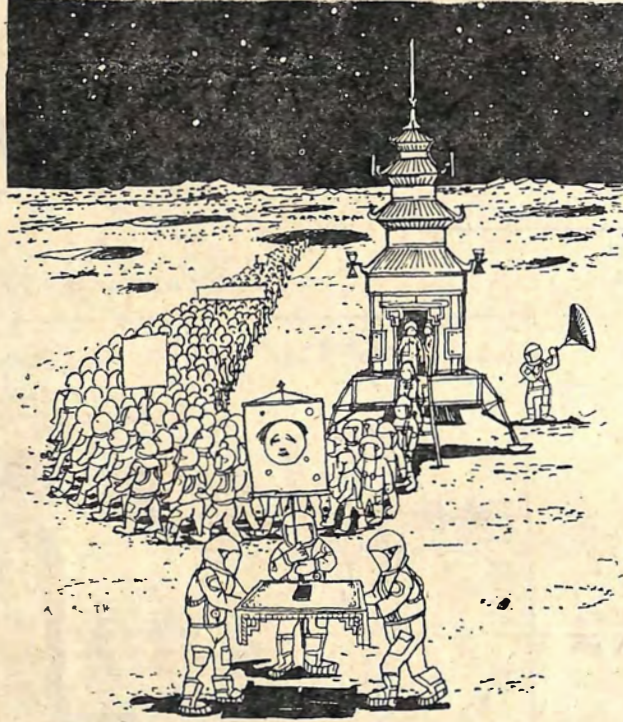
— Çabuk atlayın! diye bağırdı.

Tehlikeyi anlayan kadın paraşütlerden birini kaparak, kendi-ni boşluğa atıverdi, sağ salım ormanlık bir yere indi. Fakat inişte elbisesini parçalayan dallar, hemen hemen çıplak bırak-mıştı güzel kazazedeyi. Yol iz bilmiyordu ve önünde balta gir-memiş uçsuz bucaksız bir ormanla, kendini gizlice seyreden ba-ba oğul iki yamyam vardı. Ağzı sulanan oğlan sarışın dilberi işa-ret ederek:

— Ne güzel kadın, diye mırıldandı. Onu yiyecek miyiz şimdi?

Baba yamyam hayranlıkla cevap verdi:

— Hayır oğlum. Onu saklayıp, anneni yiyeceğiz şimdi!

Eğer Çinliler Ay'a giderse!..

İngiltere'nin sisi

Londra'dan dönen iş adamı, görüp gezdiği yerleri arkadaşla-rına anlatıyordu:

— Hele kadınlarına diyecek yok doğrusu, dedi. Ne tatlı anlar yaşadım bir bilseniz... Julie, Margaret, Jane, Edith, Karol, Jerom...

Arkadaşlarından biri hayretle atıldı:

— Jerom mu? Fakat o bir erkek ismidir!

— Olabilir, dedi beriki. Mübarek memleketin bir sisi var ki, kim kadın, kim erkek ayırabilene aşkolsun!

Rahatsız eder mi ?

Genç adam garsoniyer kiralayacaktı. Gez-diği dairenin sahibi sordu:

— Televizyon, ya da radyonuz var mı?

— Yok, dedi müstakbel kiracı. Neden sor-dunuz?

— Televizyon ve radyo sesinden nefret e-derim çünkü! Çocuğunuz var mı?

— Hayır.

— Çocuk sesinden nefret ederim çünkü! Horlama huyunuz var mı?

— Yok ama neden böylesine soruşturuyor-sunuz?

— Uykuda çıkarılan seslerden nefret ede-rim çünkü!

— Bir dakika mösyö, dedi kiracı. Benim ne televizyonum vardır, ne radyom çalar. Ne horlamam vardır, ne çocuğum var. Tek ses, çıksa çıksa sevgilim ziyaretime geldikçe kal-bimden çıkar!

— Sonra da albümünün tanı-madığımız insanların resimleriyle dolu olduğuna şaşarsın ha!

Neden?

İki arkadaş karşılaştılar.

— Üzgün görünüyorsun, dedi biri.

Diğeri cevap verdi:

— Başka nasıl görünebilirim? Karım boşanma davası açtı!

— Deme yahu!... Ben olsam caydırmak için elimden geleni yapardım.

— Sen olsan, içen, kumar oy-nayan, eve geç dönen biriyle ev-liliği devam ettirir miydin?

— Bir dakika tutmazdım ya-nımda!

— İşte aynı senin gibi düşün-yor bizim kadın da!

Tedbir

Pansiyon sahibi, hizmetçisine:

— Bugünden itibaren her ye-mekten sonra bıçakları saymayı unutma, dedi.

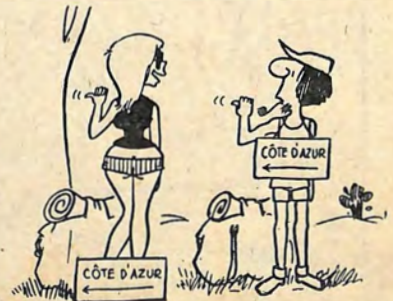
— Neden efendim?

— Bu sabah yedi numaralı dai-reyi bir hokkabaz kiraladı. Her gece sahnede düzinelerle bıçak yutuyormuş adam!

Balayı

Genç arı yeni evlenmişti. Bala-yına çıkacağı sırada annesi:

— Sakın Kongo taraflarına uğ-ramayın, dedi. Allah korusun bir sivrisineğin tasallutuna falan uğ-rar, namusunuzdan olursunuz!

— Arkamı caddeye döndüm ya.. Şansımız açılır artık!

Dünya Karikatürleri

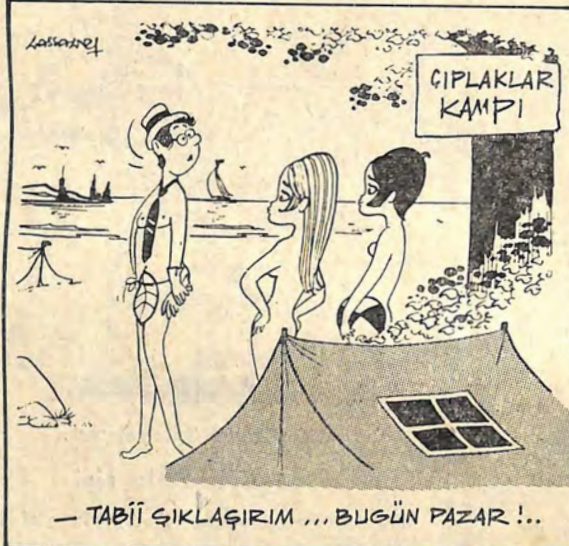
YAZISIZ

-ÖYLE ATEŞLİ BİR KADINDI Kİ !..

- BİR DAKİKA ... POL'ÜN BANA ÇOK ÖNEMLİ BİR DİYECEĞİ VAR GALİBA !..

- TABİİ ŞIKLAŞIRIM ... BUGÜN PAZAR !..

- AAA ,BU KADARI DA FAZLA ARTIK !..

- SONBAHARA KADAR BEKLEYECEK MİSİNİZ ?..

- BU SAATTE Mİ EVE DÖNÜLÜR ?..

HANGİSİ DAHA KUVVETLİ?

Tabii
İş Bankasında hesabı olan!

TÜRKİYE
İŞ BANKASI

paranızın... istikbalinizin emniyetidir

(Yeni Ajans : 3934 — 145)

AKHABA

— İNSAF ET SEVGİLİM , BÖYLE DALGA KARŞISINDA KİM OLSA DAYANAMAZ !..

— NE VAR ANNECİĞİM ?.. GELECEK YAZIN MODASINA ALIŞMAĞA ÇALIŞIYORUM !..

— AMAN MONŞER , SİZE KIYAFET SERBEST DEMEMİŞMİYDİM !..